

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • APRIL 2015

Liahona

**Forstå Frelserens
hellige offer, s. 34**

**Hvorfor det ikke er en
synd å være svak, s. 20**

**Hvordan vi kan lykkes med
familiens hjemmeaften, s. 10, 80**

“Om noen av dere har hundre sauer og mister én av dem, vil han da ikke forlate de nittini i ødemarken og gå avsted og lete etter den som er kommet bort, til han finner den? Og når han har funnet den, legger han den på sine skuldre og er veldig glad.”

Lukas 15:4-5

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: President Monson ber oss ha mot**
Av president Thomas S. Monson
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Jesu Kristi egenskaper – uten svik eller hykleri**

HOVEDARTIKLER

- 14 Kvinners åndelige innflytelse**
Av Starla Awerkamp Butler
Din innflytelse som kvinne går lenger enn det som kan sees.
- 20 Det er ingen synd å være svak**
Av Wendy Ulrich
Lær å skille mellom synder og svakheter, og hvordan vi kan vende svakheter til styrke.
- 26 Ren religion**
Av eldste W. Christopher Waddell
Les følgende tre trinn for uselvisk tjeneste.
- 30 "Jeg trenger deg hver stund"**
Av Jonathan H. Westover
Å synge en salme gjorde hele forskjellen for denne koreanske undersøkerfamilien.
- 34 Frelserens uselviske og hellige offer**
Av president Boyd K. Packer
Ved hjelp av Frelserens forsoning kan vi betale vår åndelige gjeld i form av synd og skyld.

80 100 år med familiens hjemmeaften

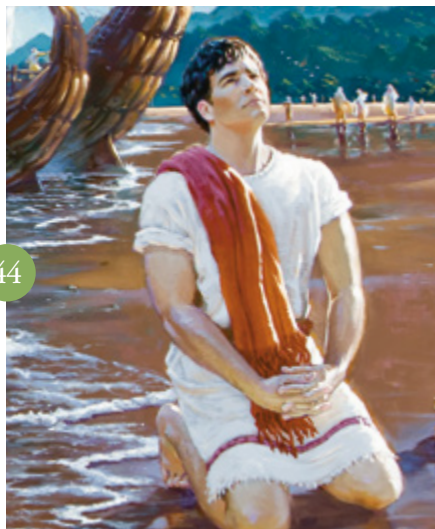
I 1915 oppfordret president Joseph F. Smith og hans rådgivere medlemmene til å begynne å holde familiens hjemmeaften, og forklarte dens format, mål og velsignelser.

AVDELINGER

- 8 Vi taler om Kristus: Troens kraft**
Av Amber Barlow Dahl
- 10 Vårt hjem, vår familie: Familiens hjemmeaften – dere kan få det til!**
- 12 Evangeliets klassikere: Han er oppstått**
Av president David O. McKay
- 40 Sagt av siste-dagers-hellige**

OMSLAGET

Forsiden: *På veien til Emmaus*, av Liz Lemon Swindle, kopiering ikke tillatt. Annen omslags-side: Foto: Jim Jeffery. Innsiden omslag bak: Fotoillustrasjon: Cody Bell.

44

44 Gå frem med tro

Av eldste Anthony D. Perkins

Lær av Nephi hva du kan gjøre når du står overfor viktige avgjørelser.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret.

Tips: Hvor kan du tenne et lys?

54

49 Plakat: Søk ham**50 På grunn av Joseph**

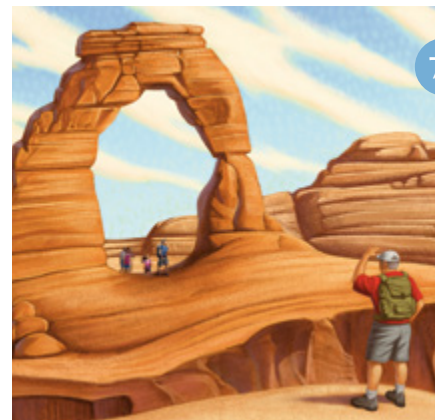
Av Ted Barnes

*Livet ditt er annerledes på minst disse seks måtene på grunn av profeten Joseph Smith.***53 Den levende profet**

Av president Ezra Taft Benson

*Adam? Nephi? Moses? Du vil kanskje bli overrasket når du finner ut hvem som er den viktigste profeten.***54 Frelserens eksempel på lydighet***Ni måter Jesus Kristus staket ut veien for oss på.***58 Vår spalte****60 Hvordan vi kan være kloke**

Av eldste Neil L. Andersen

*Hva er forskjellen mellom verdens visdom og Guds visdom?***61 Rett på sak****62 Én hjord og én hyrde***Å forstå detaljene i en hyrdes arbeid kan bringe oss nærmere Frelseren.***64 Spørsmål og svar***Hvordan kan jeg bli trygg nok til å snakke med biskopen om problemer eller bekymringer?*

75

66 Hvem er din helt?

Av Charlotte Mae Sheppard

*Ellie var redd for å fortelle klassen hvem som var hennes egentlige helt.***68 Bønner og katedraler**

Av McKelle George

*Da Dani besøkte en katedral i England, lærte hun noe viktig om bønn.***70 Et spesielt vitne: Hvorfor er det så viktig å være lydige?**

Av eldste Russell M. Nelson

71 En glimrende idé**72 Tid for Skriftene: Jesus helbreder en spedalsk**

Av Erin Sanderson

74 Figurer fra Det nye testamente: Jesus helbreder syke**75 Den rette veien**

Av eldste Claudio D. Zivic

*Å følge den rette veien er helt avgjørende.***76 For små barn: Jeg vet Jesus elsker meg**

Av Jane McBride Choate

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden,
Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support:

Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Lisa Carolina López

Tekst og redigering: Brittany Beattie, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene
Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally
Johnson Odekir, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M.
Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Oversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige
Abonnementinformasjon: For abonnement eller
adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementpris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett:
liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk,
tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fijiensk, finsk,
fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk,
japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallesisk,
mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk,
ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de
forskjellige språkområder.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-
kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan
ikke kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering ikke
er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2015 Vol. 79 No. 4. LIAHONA (USPS 311)

Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er to eksempler.

“Jeg trenger deg hver stund,” side 30:
Akkurat slik ordene i salmen “Jeg trenger
deg hver stund” hjalp Pak Mi-Jung å
bestemme seg for å bli døpt, kan salmer ha
stor innflytelse på vårt liv. Tenk på en gang
da ordene i en salme har vært til velsignelse
for deg, og vurder å dele opplevelsen med
familien din. Oppfordre hvert familiemed-
lem til å velge en favorittsalme og fortelle
hvordan den har vært til velsignelse for
ham eller henne. Syng deretter hver salme
som familie. (Dere kan spre dette over et
par uker.)

“Bønner og katedraler,” side 68: Når du
har lest denne historien, kan du vise bilder
av eller nevne de forskjellige kirkene i
deres by, og snakke med familien om disse
spørsmålene: Hva er noen av våre likheter
med andre religioner? Hva føler Herren for
alle sine barn? Hvordan skulle vi behandle
mennesker med en annen tro enn vår?
Vurder å bruke artikkelen “Balanse mellom
sannhet og toleranse” av eldste Dallin H.
Oaks i De tolv apostlers quorum (*Liahona*,
feb. 2013, 28-35) som hjelp til å besvare
disse spørsmålene.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på
languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Avgjørelser, 44, 60, 75

Bud, 70, 75

Bønn, 68

Den hellige ånd, 30, 41,
42, 43, 44, 50, 58

Det nye testamente, 54,
62, 72, 74

Død, 30, 41

Eksempel, 14, 66

Familie, 10, 66

Familiens hjemmeaften,
10, 80

Faste, 30

Forsoning, 20, 34, 49

Gjenopprettelsen, 50

Guddommelig natur, 58

Handlefrihet, 4, 20, 44

Helbredelse, 8, 72, 74

Jesus Kristus, 7, 8, 12, 20,
26, 34, 49, 54, 62, 66, 72,
74, 76

Joseph Smith, 12, 50

Kirkens ledere, 53, 64

Kjærlighet, 76

Kvinner, 14

Lydighet, 44, 54, 58

Misjonærarbeid, 30, 40

Mot, 4

Musikk, 30, 40

Omvendelse, 30, 34, 64

Oppstandelsen, 12, 49

Pornografi, 34

Prestedømme, 50

Profeter, 53

Satan, 34, 61

Skyldfølelse, 20, 34

Sorg, 30, 41

Synd, 20, 34

Tempelarbeid, 30, 43

Tilgivelse, 20, 34

Tjeneste, 26, 42

Tro, 8, 20, 44

Av president
Thomas S.
Monson

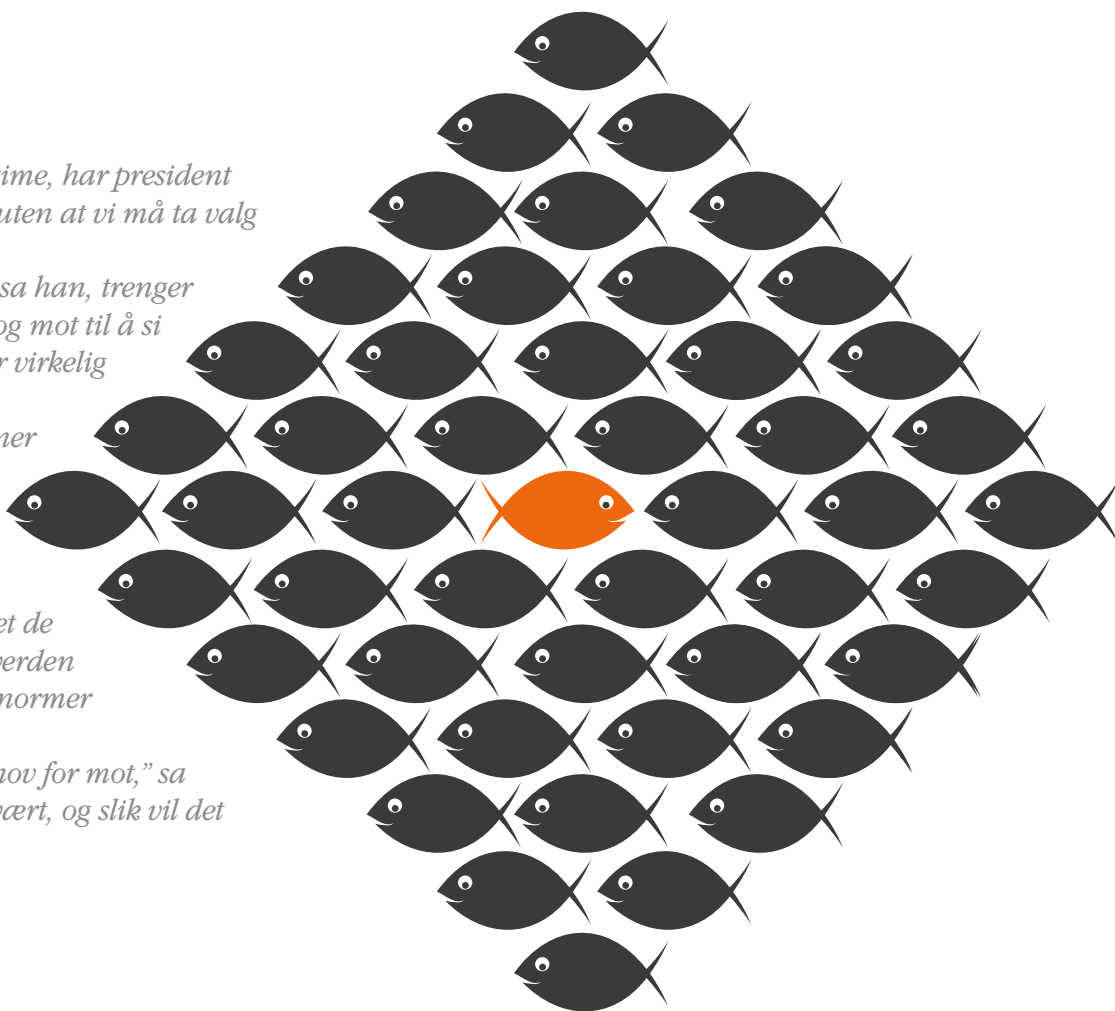
President Monson oppfordrer til
MOT

Det går knapt nok en time, har president Thomas S. Monson sagt, uten at vi må ta valg av et eller annet slag.

For å gjøre kloke valg, sa han, trenger vi mot – “mot til å si nei og mot til å si ja. Avgjørelser bestemmer virkelig fremtiden.”¹

I følgende utdrag minner president Monson sistedagers-hellige på at de trenger mot til å stå frem for sannhet og rettferdighet, til å forsvare det de tror på, og til å møte en verden som forkaster evige verdinormer og prinsipper.

“Vi har et konstant behov for mot,” sa han. “Slik har det alltid vært, og slik vil det alltid være.”²

Mot gir oss Guds anerkjennelse

“Vi vil alle oppleve frykt, latterliggjørelse og motgang. La oss alle ha mot til å utfordre det som er populært, og mot til å stå for prinsipper. Mot, ikke kompromisser, gir oss Guds anerkjennelse. Mot blir en levende og tiltrekkende dyd når det ses ikke bare som villighet til å dø tappert, men også en beslutning om å leve anstendig. Når vi beveger oss fremover og prøver å leve slik vi skulle, vil vi utvilsomt få hjelp fra Herren og kunne finne trøst i hans ord.”³

Stå imot med mot

“Hva vil det si å holde ut? Jeg elsker denne definisjonen: *å stå imot med mot*. Mot kan være nødvendig for at dere skal tro. Det vil til tider være nødvendig når dere adlyder. Det vil helt sikkert være nødvendig for å holde ut til den dagen dere vil forlate denne jordiske tilværelse.”⁴

Ha mot til å stå for sannheten

“[Måtte dere] ha mot til å stå fast på sannhet og rettferdighet. Fordi trenden i samfunnet i dag er langt fra de moralverdier og prinsipper som Herren har gitt oss, vil dere nesten med sikkerhet bli nødt til å forsvare det dere tror på. Hvis ikke deres vitnesbyrds røtter er godt festet, vil det bli vanskelig for dere å holde stand mot latterliggjøring fra folk som utfordrer deres tro. Når deres vitnesbyrd om evangeliet, om Frelseren og om vår himmelske Fader er fast forankret, vil det påvirke alt dere gjør i livet.”⁵

Vi trenger åndelig og moralsk mot

“Budskapene som formidles på TV, i filmer og andre medier [i dag], er svært ofte stikk i strid med det vi ønsker at våre barn skal ta til seg og være glad i. Det er vårt ansvar ikke bare å lære dem å være sunne i ånd og lære, men også å hjelpe dem å holde seg slik, uavhengig av ytre krefte de måtte møte. Dette vil kreve mye mer tid og innsats fra vår side – og for å kunne hjelpe andre, trenger vi selv en stor grad av åndelig og moralsk mot til å motstå det onde vi ser på alle kanter.”⁶

Måtte vi alltid være tapre

“I vårt daglige liv er det nesten ikke til å unngå at vår tro vil bli utfordret. Vi kan til tider være omgitt av andre, men likevel være i mindretall eller til og med stå helt alene når det gjelder hva som er akseptabelt eller ikke...

Måtte vi alltid være tapre og beredt til å stå for det vi tror på, og om vi må stå alene, måtte vi gjøre det tappert, styrket ved kunnskapen om at vi aldri er alene når vi står sammen med vår Fader i himmelen.”⁷ ■

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Du kan gjerne be dem du underviser om å tenke på en situasjon i den kommende uken – hjemme, på jobben, på skolen eller i kirken – som vil kreve at de handler med mot. De vil kanskje måtte konfrontere noe de frykter, holde ut noe vanskelig, stå for sin tro eller bestemme seg for å etterleve et prinsipp i evangeliet mer fullstendig. Be dem uttrykke sine tanker eller skrive dem ned.

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Valgets tre komponenter,” *Liahona*, nov. 2010, 67, 68.
2. Thomas S. Monson, “Behovet for mot,” *Liahona*, mai 2004, 55.
3. Thomas S. Monson, “Vær frimodig og sterk,” *Liahona*, mai 2014, 69.
4. Thomas S. Monson, “Tro, adlyd og hold ut,” *Liahona*, mai 2012, 129.
5. Thomas S. Monson, “Må dere ha mot,” *Liahona*, mai 2009, 126.
6. Thomas S. Monson: “Tre mål til å veilede dere,” *Liahona*, nov. 2007, 118-19.
7. Thomas S. Monson, “Våg å stå alene,” *Liahona*, nov. 2011, 67.

En annens Sarah

Av McKenzie Miller

Før var det vanskelig for meg å bruke mine trosoppfatninger som svar på et så enkelt spørsmål som "Hvorfor drikker du ikke kaffe?" Før fant jeg på unnskyldninger som "Det er for bittert" eller "Jeg liker ikke smaken."

Hvorfor skammet jeg meg? Hvorfor var jeg så redd for å stå frem for det jeg tror på? Når jeg tenker tilbake nå, forstår jeg ikke helt hva jeg var redd for. Men jeg husker nøyaktig når jeg sluttet å gjemme meg bak unnskyldninger.

I engelsktimen på videregående skole sa læreren en dag at vi skulle se en episode av en TV-serie jeg visste at jeg ikke burde se. Mens de andre elevene jublet av glede, rakte klassevenninnen min Sarah opp hånden og spurte om hun kunne gå.

Da læreren spurte hvorfor, svarte Sarah saklig: "Fordi jeg er mormon, og jeg ser ikke på programmer med banning."

Hennes mot til å stå frem foran klassen var fantastisk. Takket være Sarah, reiste jeg meg også og ventet utenfor med ren samvittighet til programmet var slutt.

Det forandret meg for alltid. Jeg begynte å forklare min tro istedenfor å unngå emnet. Som følge av dette ble jeg tryggere på meg selv, og deltok enda mer i aktiviteter i Kirken og på skolen.

Jeg fortalte aldri Sarah hvor mye hennes eksempel betydde for meg, men jeg prøver å følge hennes eksempel på frimodighet. Nå innser jeg at å være medlem av Guds strålende, hellige kirke absolutt ikke er noe å skamme seg over. Jeg håper at jeg, ved mitt eksempel, kan være en annens Sarah.

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

BARN

Mot i Skriftene

President Monson lærer oss å ha mot og stå for det vi tror på. Det finnes mange eksempler i Skriftene på personer som viste mot. Les skriftstedet ved siden av hvert navn. Hvordan viste disse menneskene mot og sto for det de visste var riktig? Bruk de tomme feltene til å skrive eller tegne et bilde av svarene dine.

Joseph Smith (Joseph Smith – Historie 1:11–17)

Daniel (Daniel 6:7, 10–23)

Lamanitten Samuel (Helaman 13:2–4; 16:1–7)

Ester (Ester 4:5–14; 5:1–8; 7:1–6)

Studer ydmykt dette stoffet og søk å få vite hva du skal dele med andre. Hvordan vil det å forstå Frelserens liv og gjerninger styrke din tro på ham og velsigne dem du våker over som besøkende lærerinne? Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi egenskaper – uten svik eller hykleri

Dette er en del av en serie Besøkende lærerinnens budskap om Frelserens egenskaper.

Å forstå at Jesus Kristus er uten svik og hykleri vil hjelpe oss å trofast gjøre vårt beste for å følge hans eksempel. Eldste Joseph B. Wirthlin (1917–2008) i De tolv apostlers quorum sa: “Å forlede er å narre eller lede på villspor... En person uten svik er en person som er uskyldig, med ærlig hensikt og rene motiver, hvis liv gjenspeiler den enkle praksis å innrette sine daglige handlinger til prinsipper for integritet... Jeg tror behovet for at Kirkens medlemmer er uten svik kan være mer tiltrengt nå enn tidligere, for mange i verden forstår tydeligvis ikke betydningen av denne egenskapen.”¹

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, sa følgende om hykleri: “Ingen av oss er helt så Kristus-lik som vi vet vi burde være. Men vi ønsker oppriktig å overvinne våre feil og tendensen til å

synde. Av hele vårt hjerte og sjel lengter vi etter å bli bedre ved hjelp av Jesu Kristi forsoning.”²

Vi vet at “vi vil bli dømt i henhold til våre gjerninger, våre hjerters innerste ønsker og den person vi har blitt.”³ Men hvis vi anstrenger oss for å omvende oss, vil vi bli renere – og “salige er de rene av hjertet, for de skal se Gud” (Matteus 5:8).

Ytterligere skriftsteder

Salmene 32:2; Jakobs brev 3:17; 1 Peter 2:1–2, 22

NOTER

1. Joseph B. Wirthlin, “Without Guile,” *Ensign*, mai 1988, 80, 81.
2. Dieter F. Uchtdorf, “Kom og bli med oss,” *Liahona*, nov. 2013, 23.
3. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 1.2.1.

Tro, familie, hjelp

Fra Skriftene

Små barn er uten svik. Jesus Kristus sa: “La de små barn komme til meg, hindre dem ikke! For Guds rike hører slike til... Og han tok [barna] på fanget og la hendene på dem og velsignet dem” (Markus 10:14).

Kristus betjente også barna på det amerikanske kontinent etter sin korsfestelse. Han befalte folket å bringe sine barn til ham og sette “dem ned på marken omkring ham, og Jesus sto midt iblant dem...

[Og han gråt], og forsamlingen bar vitnesbyrd om det. Og han tok deres små barn en for en og velsignet dem og ba til Faderen for dem...

Og da de så seg om for å få øye på dem, kastet de et blikk opp mot himmelen, og... de så engler stige ned fra himmelen likesom omgitt av ild. Og de kom ned og omringet disse små... og englene betjente dem” (3 Nephi 17:12, 21, 24).

Overvei dette

Hva kan små barn lære oss om å være uten svik? (Se Veiledning til Skriftene, “Svik.”)

TROENS KRAFT

Av Amber Barlow Dahl

Hvis vår himmelske Fader hadde befri oss fra våre utfordringer ganske enkelt fordi vi spurte, ville han ha nektet oss nettopp de erfaringene som er nødvendige for vår frelse.

Under en prøve på universitetet et år begynte jeg å få vondt i nakken. Smerten forsvant ikke da spenningen som prøven forårsaket, hadde gått over. Jeg rådførte meg, med leger og terapeuter og prøvde en rekke forskjellige behandlinger, men likevel fortsatte smerten. Det neste året, mens jeg strevde med å takle denne smerten, kjempet jeg også for å styrke min tro. Jeg tilbragte mye tid i bønn, jeg studerte Skriftene, og jeg ba om prestedømsvelsignelser. Jeg følte at om jeg bare hadde nok tro, ville jeg bli helbredet.

Jesus Kristus helbredet syke, blinde, lamme, spedalske – “etter deres tro” (Matteus 9:29). Jeg visste at han hadde makt til å helbrede meg slik han hadde gjort med så mange andre i løpet av sitt jordiske liv. Jeg konkluderte derfor med at bare min mangel på tro hindret meg i å bli helbredet, så jeg økte mine anstrengelser. Mens jeg fortsatte med fysioterapi, ba, fastet, studerte og trodde jeg. Likevel vedvarte smerten.

Skriftene lærer oss at vi med tro kan utføre mirakler (se Matteus 17:20), men jeg kunne likevel ikke få lindring for denne mindre lidelsen. Hvor var styrken i min tro? Omsider aksepterte jeg situasjonen, fant måter å takle ubehaget på, og ble tilfreds med å spare

full forståelse av tro og helbredelse til en gang i fremtiden.

Mange år senere snakket jeg med en venn som hadde kjempet med forferdelig kvalme som hadde sendt henne til sykehuset flere ganger under hennes første svangerskap. Erin ønsket å få et barn til, men hun var livredd for at hun ville oppleve det samme ubehaget som under sitt første svangerskap. Hun fortalte meg at hun hadde fastet og bedt, og at hun ikke trodde vår himmelske Fader ville kreve dette av henne enda en gang.

Mens vi snakket, tenkte jeg på skriftstedet: “Hold opp, og kjenn at jeg er Gud” (Salmene 46:11). Jeg tenkte på min egen erfaring med å lære å være stille midt i mine lidelser, og oppfordret Erin til å fortsette å ha tro, men ikke gjøre denne troen avhengig av hvorvidt hun opplevde kvalme i sitt neste svangerskap.

Mens jeg fortsatte å studere prinsippet tro, vendte jeg meg til Almas preken om tro hvor han lærer oss at “hvis dere derfor har tro, håper dere på noe som ikke er sett, som er sant” (Alma 32:21).

VI MÅ HEVE OSS OVER PRØVELSER

“Er det ikke visdom i at [vår himmelske Fader] gir oss prøvelser så vi kan heve oss over dem, ansvarsoppgaver som vi kan utføre, arbeid som kan herde våre muskler, sorger som prøver vår sjel? Får vi ikke fristelser for å prøve vår styrke, sykdom for å lære tålmodighet, død for å bli uøddelige og herliggjort?”

Hvis alle de syke som vi ber for, ble helbredet, hvis alle de rettferdige ble beskyttet og de ugudelige utryddet, ville hele Faderens plan bli opphevet, og evangeliets grunnprinsipp, handlefriheten, ville opphøre. Intet menneske måtte da leve ved tro.”

President Spencer W. Kimball (1895–1985), *Læresetninger fra Kirkens presidenter: Spencer W. Kimball (2006), 15.*

Mens jeg grunnet på dette skriftstedet, oppdaget jeg at tro ikke var det jeg trodde det var. Tro, lærer Alma oss, er å håpe på sanne prinsipper. Å ha tro betyr ikke at vi tror at vår himmelske Fader alltid vil gi oss det vi ber om når vi ber om det. Å tro at Kristus ville helbrede nakken min, eller at han ville gi Erin et kvalmefritt svangerskap, er ikke å ha tro på sanne prinsipper. Vi kan imidlertid ha tro på at Kristus har makt til å helbrede, at han er oppmerksom på oss, at han vil styrke oss, og at hvis vi trofast holder ut, kan vi kvalifisere oss til evig liv.

Herren lovet: “Hva som helst dere ber om i tro og stoler på at dere skal få i Kristi navn, skal dere få” (Enos

1:15). Jeg tror at kraften i dette løftet ligger i rådet om å tro på “Kristi navn”. I Bible Dictionary står det følgende om tro: “Vi ber i Kristi navn når vårt sinn er Kristi sinn, og våre ønsker er Kristi ønsker – når hans ord blir i oss (Johannes 15:7). Vi ber så om ting som det er mulig for Gud å gi. Mange bønner forblir ubesvart fordi de ikke er i Kristi navn i det hele tatt. De representerer på ingen måte hans sinn, men har sitt utspring i menneskenes selviske hjerte.”

Når vi ber i tro om noe som er i samsvar med Guds vilje, vil han gi oss ifølge våre ønsker. Vår himmelske Fader kjenner oss, elsker oss og ønsker å gi oss alt som er nødvendig

for at vi skal kunne vende tilbake til hans nærhet. Og noen ganger innebærer det prøvelser, vanskeligheter og utfordringer (se 1 Peter 1:7). Hvis vår himmelske Fader hadde befridd oss fra våre utfordringer ganske enkelt fordi vi spurte, ville han ha nektet oss nettopp de erfaringene som er nødvendige for vår frelse. Vi må lære å stole på Guds plan for oss og underkaste oss hans vilje. Når vi innretter våre ønsker etter hans ønsker og erkjenner vår fullstendige avhengighet av ham, kan vi kvalifisere oss til å motta “endemålet for [vår] tro: [vår sjels] frelse” (1 Peter 1:9). ■

Artikkelforfatteren bor i Oregon, USA.

FAMILIENS HJEMMEAFTEN – DERE KAN FÅ DET TIL!

Uansett hvordan familien din er, kan familiens hjemmeaften velsigne og styrke dere.

En far kommer sliten hjem etter en lang dag på jobben, og oppdager at resten av familien også er gretne. Det er mandag kveld, og det virker umulig å holde familiens hjemmeaften. Etter å ha holdt en bønn om hjelp, bestemmer far og mor seg for å gjøre det enkelt. De kaller familien sammen, synger en salme og ber sammen. De gir hvert medlem et lite stearinlys som de tenner mens de forteller om noe som har inspirert dem i det siste. I et mørkt rom forestiller lyset fra stearinlysene inspirasjon og holder på barnas oppmerksomhet. Etter hvert som familiemedlemmene bærer vitnesbyrd, brer en god følelse av fred og kjærlighet seg i hjemmet. Familien avslutter kvelden i takknemlighet for at de holdt familiens hjemmeaften.

Visste du at familiens hjemmeaften har vært et program i Kirken i 100 år? I april 1915 anbefalte Det første presidentskap medlemmene å sette av én kveld i uken til familiebønn, musikk, læring av evangeliet, historier og aktiviteter. (På side 80 finner du et utdrag av brevet fra Det første presidentskap.) Profetene fortsetter å minne oss på

hvor viktig familiens hjemmeaften er. “Vi har ikke råd til å neglisjere dette himmel-inspirerte programmet,” sa president Thomas S. Monson. “Det kan gi åndelig vekst til hvert familiemedlem, og hjelpe ham eller henne å stå imot de fristelser som finnes overalt.”¹

Her er noen holdninger å ha i tankene når dere gjør familiens hjemmeaften til en del av uken:

Dette gjelder meg. “Familiens hjemmeaften er for alle,” sa eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum.² Alle sammen – gifte eller enslige, med eller uten barn – kan sette av tid til å styrke familien og lære om evangeliet.

Jeg kan finne tid. Kirken setter et eksempel ved å holde mandag kveld fri for kirkeaktiviteter. Du kan vise Herren og familien din at du er villig til å sette av tid til det som er viktigst.

Jeg kan finne ut hva som fungerer for min familie. Hvis familien din er adskilt geografisk, kan dere prøve en familiens hjemmeaften på Internett og snakke med familiemedlemmer på Internett eller på telefon. Er noen nødt til å arbeide sent? Ha en “familiens park-kveld” nær arbeidsplassen i en

pause. En skilt far hadde en “familiens brevaften” hver mandag, hvor han skrev til barna sine som bodde langt unna.³ La hindringer være en katalysator for større kreativitet.

Jeg kan begynne denne uken.

Familiens hjemmeaften kan organiseres i henhold til behovene og omstendighetene i deres hjem. Her er noen generelle forslag:

- Begynn og avslutt med bønn.
- Bruk musikk, herunder salmer og Primær-sanger.
- Lær av Skriftene og levende profeter.
- Varier med fysiske aktiviteter, tjenesteprosjekter og evangeliesenterte aktiviteter fra uke til uke.
- Ha det moro! Spill et spill eller lag forfriskninger.
- Vær konsekvent. Hvis dere ikke kan få det til på mandag, kan dere finne en annen dag som fungerer.

Jeg ønsker velsignelsene. Profeter har lovet at hvis vi deltar på familiens hjemmeaften, vil det føre til store velsignelser – kjærligheten og lydigheten

i hjemmet vil øke.

Våre ungdommer vil utvikle større tro. Familier "vil få styrke til å bekjempe den onde innflytelsen og fristelsene som omgir dem."⁴

Selv om familiens hjemmeaften kanskje ikke er fullkomne opplevelser hver gang, vil familien bli styrket og velsignet ved deres innsats. "Hver familiens hjemmeaften er et penselstrøk på vår sjels lerret," sa eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum. "Ingen hendelse synes kanskje å være særlig imponerende eller minneverdig. Men akkurat som...

malingstrøkene utfyller hverandre og blir til et imponerende mesterverk, kan vår konsekvente handling i tilsynelatende små ting gi betydelige åndelige resultater."⁵ ■

NOTER

1. President Thomas S. Monson: "Konstante sannheter for skiftende tider," *Liahona*, mai 2005, 19.
2. L. Tom Perry, "Therefore I Was Taught," *Ensign*, mai 1994, 38.
3. "Family Home Evening: Any Size, Any Situation," *Ensign*, des. 2001, 42.
4. Det første presidentskap, i James R. Clark, red., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bind (1965–75), 4:339.
5. David A. Bednar, "Mer flittige og samvittighetsfulle hjemme," *Liahona*, nov. 2009, 19–20.

GI DET HØYESTE PRIORITET

"Vi råder foreldre og barn til å gi høyeste prioritet til familiebønn, familiens hjemmeaften, studium av og opplæring i evangeliet og sunne familieaktiviteter. Uansett hvor verdige og formålstjenlige andre behov eller aktiviteter måtte være, må man ikke tillate at disse skyver til side de guddommelig pålagte plikter som bare foreldre og familie fullt ut kan oppfylle."

Brev fra Det første presidentskap, 11. nov. 1999.

HAN ER OPPSTÅTT

En urokkelig tro på Kristus er det viktigste behov i verden i dag.

Av president David O. McKay (1873–1970)

Kirkens niende president

David O. McKay ble født 8. september 1873. Han ble ordinert til apostel 9. april 1906, i en alder av 32 år, og 9. april

1951 ble han oppholdt som Kirkens niende president. Det følgende er utdrag fra en tale han holdt på generalkonferansen i april 1966. Du finner hele talen i Conference Report, april 1966, 55–59.

Hvis et mirakel er en overnaturlig hendelse forårsaket av krefter som overgår menneskenes begrensede visdom, da er Jesu Kristi oppstandelse tidenes mest fantastiske mirakel. Ved dette åpenbares Guds allmakt og menneskets udødelighet.

Men oppstandelsen er et mirakel bare i den forstand at den overgår menneskenes fatteevne og forståelse.

For alle som aksepterer den som et faktum, er den kun en tilkjennegivelse av en av livets generelle lover.

La det være en kjensgjerning at Kristus tok opp sitt legeme og viste seg som en herliggjort, oppstanden person. Da kan du besvare spørsmålet som er stilt i alle tidsaldrer: “Når en mann dør, lever han da opp igjen?” (Job 14:14).

Vitner om gjenopprettelsen

At Kristi bokstavelige oppstandelse fra graven var en realitet for disiplene som kjente ham svært godt, er helt sikkert. I deres sinn hersket absolutt ingen tvil. De var øyenvitner til dette faktum. De visste fordi deres øyne hadde sett, deres ører hørt og deres hender følt den oppstandne Forløserens legemlige nærvær.

Peter, seniorapostelen, sa den gangen da de elleve hadde kommet sammen for å velge en til å ta plassen til Judas Iskariot: “Derfor... en av disse menn bør sammen med oss være vitne om hans oppstandelse” (Apostlenes gjerninger 1:21–22).

Ved en annen anledning sa Peter foran deres fiender, de samme mennene som hadde drept Jesus på korset: “Israelittiske menn, hør disse ord... Denne Jesus oppreiste

Gud, og vi er alle vitner om det” (Apostlenes gjerninger 2:22, 32).

Andre vitner

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige står sammen med Peter, Paulus, Jakob og med alle de andre tidlige apostler som aksepterte oppstandelsen ikke bare som en realitet, men som fullbyrdelsen av Kristi guddommelige misjon på jorden.

Atten hundre år etter at Jesus døde på korset erklærte profeten Joseph Smith at den oppstandne Herre viste seg for ham og sa: “Jeg så to personer hvis glans og herlighet overgår enhver beskrivelse, stående over meg i luften. En av dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa idet han pekte på den annen: *Dette er min elskede Sønn. Hør ham!*” (Joseph Smith – Historie 1:17.)

Hvis Joseph Smiths vitnesbyrd hadde stått alene, ville det være til ingen nytte, slik Kristus sa om sitt vitnesbyrd da han snakket om seg selv. Men Jesus hadde Guds og apostlenes vitnesbyrd. Og Joseph Smith hadde andre vitner [som] bekreftet [hans] vitnesbyrd, en sannhet som ble gjort kjent ved at engelen Moroni viste seg for dem.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige forkynner [også] profeten Joseph Smiths strålende syn:

DEN LEVENDE KRISTUS

Les vitnesbyrdet om Jesus Kristus som vår tids apostler og profeter ga i *Liahona*, april 2000, 2–3.

Hellige erklærer for hele verden at Kristus er Guds Sønn og verdens Forløser. Ingen sanne etterfølgere er tilfreds med å ta imot ham bare som en stor reformator, den ideelle lærer eller som det eneste fullkomne menneske. Mannen fra Galilea er – ikke billedlig, men *bokstavelig talt* – den levende Guds Sønn.

I sannhet født på ny

Intet menneske kan oppriktig bestemme seg for å anvende i sitt daglige liv de læresetninger Jesus fra Nasaret fremsatte, uten å merke en gjennomgripende forandring. Uttrykket ”født på ny” har en dypere mening enn mange mennesker forbinder med det... Lykkelig er den som virkelig har kjent den oppløftende, forvandlende kraft som kommer fra denne nærhet til Frelseren, dette slektskap med den levende Kristus. Jeg er takknemlig for å vite at Kristus er min Forløser.

Budskapet om oppstandelsen er det mest trøsterike og strålende budskap menneskene noensinne har fått, for når døden tar en av våre kjære fra oss, finner våre sørgende hjerter lindring i håpet og den guddommelige forsikring som uttrykkes med disse ord: *“Han er ikke her, han er oppstått!”* [se Matteus 28:6; Markus 16:6].

Jeg vet av hele min sjel at døden er overvunnet av Jesus Kristus, og fordi vår Forløser lever, vil også vi leve. ■

Undertitler forandret; bruk av store bokstaver og tegnsetting er modernisert.

“Og nå, etter de mange vitnesbyrd som er gitt om ham, er dette vitnesbyrd som vi gir om ham, det siste av dem alle: At han lever!” (L&p 76:22)

I lys av slike uklanderlig vitnesbyrd som ble gitt av oldtidens apostler – vitnesbyrd som ble gitt noen år etter selve hendelsen – i lys av denne mest strålende åpenbaring i denne tidsalder med den levende Kristus, virker det i sannhet vanskelig å forstå hvordan menneskene fremdeles kan avvise ham og tvile på menneskets udødelighet.

Hva vi trenger i dag

En urokkelig tro på Kristus er det viktigste behov i verden i dag. Det er mer enn bare en følelse. Det er en kraft som driver oss til handling, og skulle være den mest grunnleggende av alle motivasjonsfaktorer i et menneskes liv.

Hvis menneskene bare ville “gjøre hans vilje” istedenfor å se uten håp på den mørke og dystre graven, ville de vende sine øyne mot himmelen og vite at Kristus er oppstått.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers

KVINNERS

ÅNDELIGE INNFLYTELSE

Vi kaller på Kirkens kvinner og ber dem stå sammen for rettferdighet... Jeg ser på dette som det eneste klare, skinnende håp i... verden.”
–President Gordon B. Hinckley (1910–2008)

Er vi klar over vår åndelige styrke?

Av Starla Awerkamp Butler

Mange fantastiske, ydmyke kvinner i Kirken yter trofast tjeneste uten å være klar over den vidtrekkende innflytelsen deres liv har – som eksempler på timelig tjeneste, men også ved å skape tradisjoner for åndelig styrke. Én slik kvinne er min bestemor, Cherie Petersen. Hun har i det stille virket trofast i kall hele sitt liv. Om du spurte henne, ville hun hevde at hun ikke har mange talenter å tilby verden. Etter hvert som jeg har lært om livet hennes, har jeg imidlertid innsett hvor mye hennes åndelige styrke har påvirket mitt liv.

Cheries foreldre sluttet å gå i kirken og ble skilt da hun fortsatt var svært ung, så hun vokste opp med en mor, Florence, som alltid arbeidet ute. Florence hadde vært enda mer forsømt som barn, ettersom hun vokste opp på en kostskole mens moren, Georgia, levde et verdslig liv. Til tross for utfordringene under oppveksten, holdt Cherie seg aktiv i evangeliet og gikk trofast i kirken sammen med sin oldemor Elizabeths familie eller venner. Hun så i deres familier det hun ønsket for sin egen. Hun visste ikke helt hvordan en familie skulle være, men hun visste hvordan den ikke skulle være, og hun var fast bestemt på at hennes fremtidige familie skulle være annerledes.

Cheries mann – min bestefar Dell – sa en gang: “For å få et vitnesbyrd må du ønske det. Cherie har alltid ønsket et vitnesbyrd.” Selv om deres tidlige år i ekteskapet var fullt av vanskeligheter, var de fast bestemt på å holde seg sterke som familie. De var mindre aktive det første året av ekteskapet på grunn av Dells arbeidstider, men et kall i Primær fikk Cherie til å begynne å gå dit, og Dell sluttet seg snart til henne i Kirken som diakonenes quorumsveileder. De har begge vært aktive og sterke i Kirken

GUDES DØTTE, AV KATHLEEN PETERSON, KOPIERING IKKE TILLATT

siden. Cheries villighet til å tjene og faste beslutning om å oppdra sterke barn, hjalp mor å bli den sterke kvinnen hun er, og min mors eksempel har bidratt til å definere mitt liv, særlig nå som jeg stifter min egen familie.

Som kvinner kan vi ha stor åndelig innflytelse på andre rundt oss. Joseph Smith sa at vår oppgave ikke bare er å "hjelp de fattige, men også å frelse sjeler."¹ Jesus Kristus har kalt kvinner i sin kirke til å være hans disipler, og til å være åndelig sterke. Vår åndelige styrke og innflytelse er avgjørende for frelsesarbeidets utvikling, og vi må søke anledninger til å styrke menneskene rundt oss åndelig. Når vi gjør det, vil innflytelsen av vår tro og rettskaffenhet strekke seg mye lenger enn det vi kan se.

Kalt til å være disipler

Eldste James E. Talmage (1862–1933) i De tolv apostlers quorum skrev: "Verdens største forkjemper for kvinnen og kvinneverdigheten er Jesus Kristus."² Tenk for eksempel på hva han underviste to av sine kvinnelige disipler i Det nye testamente, søstrene Maria og Marta. Boken *Døtre i mitt rike* forklarer: "Lukas 10 inneholder en beretning om Marta som åpner sitt hjem for Jesus. Hun tjente Herren ved å dekke hans timelige behov, mens Maria satt ved Mesterens føtter og lyttet til hans undervisning.

I en tid da kvinner som regel bare var forventet å yte timelig tjeneste, lærte Frelseren Marta og Maria at kvinner også kunne delta åndelig i hans verk. Han inviterte dem til å bli hans disipler og ta del i frelsen, 'den gode del' som aldri skulle bli fratatt dem."³

I likhet med Marta kan vi noen ganger gjøre den feil å tro at kvinners viktigste oppgave er å yte timelig tjeneste,

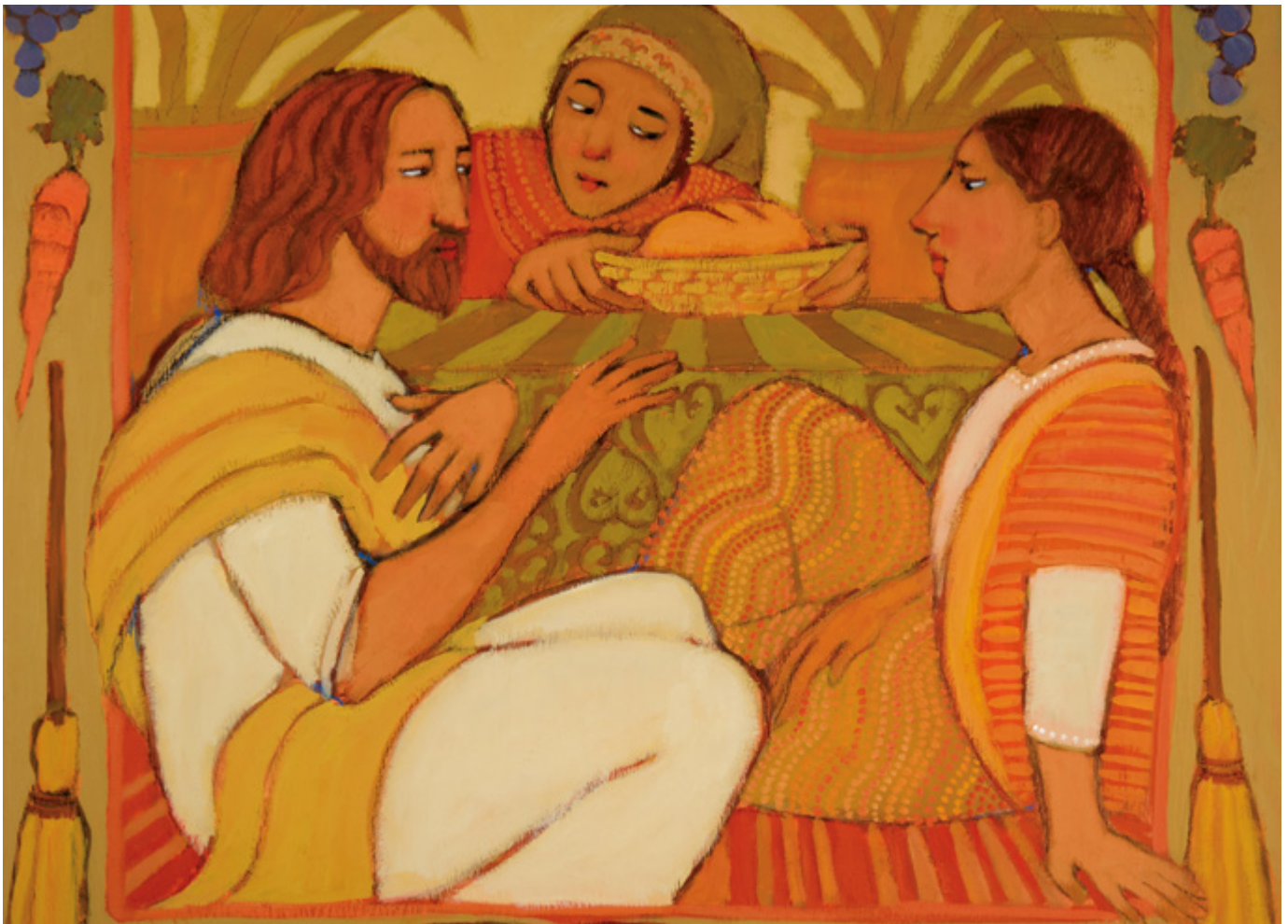
Fire generasjoner: Elizabeth (t.v.) holder sitt barnebarn Florence. Annie (i midten) kom til Utah sammen med sine foreldre, og er Elizabeths mor. Georgia (t.h.) er Elizabeths datter, men Georgia og hennes datter Florence forlot Kirken. Det var trofaste Elizabeth som hjalp sitt oldebarn Cherie og Cheries etterkommere å komme tilbake til evangeliet.

som å tilberede måltider, sy og rengjøre for andre. Denne tjenesten er et verdifullt og verdsatt offer. Men i enda større grad enn han trenger søstre som kan sy og lage mat, trenger Herren kvinner med åndelig styrke hvis tro, rettskaffenhet og kjærlighet skinner gjennom alt i deres liv. Han vet at vi alle har så mye å gi. Jesus Kristus kaller oss *alle* til å utvikle vår åndelige styrke og evnen til å motta og handle ifølge åpenbaring for å bidra til å bringe hans verk videre. Linda K. Burton, Hjelpeforeningens generalpresident, sa til søstrene: "Dere har blitt sendt til jorden i denne evangelieutdeling på grunn av den dere er og det

dere har blitt forberedt til å gjøre! Uavhengig av hva Satan vil prøve å overtale oss til å tro om hvem vi er, er vår sanne identitet en disippel av Jesus Kristus!"⁴

Herren kjenner oss og vår situasjon, og han har et arbeid for hver enkelt av oss gjøre på jorden. Ingen søster vet for lite eller har for få talenter til å være en åndelig kraft til det gode og bringe andre til Kristus. Med disse guddommelige mulighetene har vi ansvar for å bli åndelige ledere i vårt hjem og lokalsamfunn. Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum erklærte: "Enhver søster i denne Kirken som har inngått pakter med Herren, har et guddommelig påbud om å hjelpe til med å redde sjeler, å lede verdens kvinner, å styrke Sions hjem og bygge opp Guds rike."⁵

Vi behøver ikke ha høye stillinger eller gjøre uvanlige ting for å hjelpe andre rundt oss å ta valg som vil føre dem nærmere Jesus Kristus – vår viktigste plikt. Både de største og de minste tingene vi gjør i livet til en eller to personer, selv om det bare er i vår egen familie, kan ha stor innflytelse.

Kvinner i arbeidet med å frelse sjeler

En kjær salme lyder: “Det er en Guds gave vi søstre kan gi, å gjøre alt det som er edelt og gavnlig.”⁶ Vi kan gjøre mye for dem vi er glad i. Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum har fortalt historier om hvordan to kvinners åndelige styrke har påvirket hans liv:

“Da jeg var et lite barn, var ikke far medlem av Kirken, og mor hadde blitt mindre aktiv... Noen måneder etter min åttende fødselsdag reiste bestemor Whittle gjennom hele landet for å besøke oss. Bestemor var bekymret over at hverken jeg eller min eldre bror hadde blitt døpt. Jeg vet ikke hva hun sa til mor og far om dette, men jeg vet at en morgen tok hun min bror og meg med til parken

“Frelseren lærte Marta og Maria at kvinner også kunne delta åndelig i hans verk. Han inviterte dem til å bli hans disipler og ta del i frelsen.”

og uttrykte sine følelser om viktigheten av å bli døpt og delta regelmessig på Kirkens møter. Jeg husker ikke detaljene i det hun sa, men ordene hennes rørte ved noe i hjertet mitt, og snart ble min bror og jeg døpt...

Bestemor brukte akkurat den rette mengden mot og respekt til å hjelpe far å innse viktigheten av å kjøre oss til Kirken til våre møter. På enhver hensiktsmessig måte hjalp hun oss å føle behov for evangeliet i vårt liv.⁷

En annen kilde til åndelig styrke var eldste Scotts hustru Jeanene. Da de hadde stevnemøter, begynte de å snakke om fremtiden. Jeanene, som hadde vokst opp i et sterkt misjonærhjem, uttrykte sitt ønske om å gifte seg med en hjemvendt misjonær i templet. Eldste Scott, som ikke

BABY, AV KATHLEEN PETERSON, KOPIERING IKKE TILLATT

hadde tenkt mye på å reise på misjon før, ble sterkt påvirket. "Jeg gikk hjem, og jeg klarte ikke å tenke på noe annet. Jeg lå våken hele natten... Etter mange bønner fattet jeg beslutningen om å møte biskopen og begynne på min misjonærsøknad."⁸ Selv om Jeanene ga ham veiledningen og påvirkningen han trengte, sa eldste Scott: "Jeanene ba meg aldri om å reise på misjon *for henne*. Hun elsket meg nok til å uttrykke sin overbevisning, og ga meg så anledning til å finne ut hvilken vei jeg ville ta. Vi reiste begge på misjon og ble senere beseglet i templet. Jeanenes mot og engasjement for sin tro har gjort hele forskjellen i vårt liv sammen. Jeg er sikker på at vi ikke ville ha funnet den lykken vi nyter, uten hennes sterke tro på prinsippet om å tjene Herren først. Hun er et fantastisk godt eksempel!"⁹

En avholdt salme lyder: "Det er en Guds gave vi søstre kan gi, å gjøre alt det som er edelt og gavnlige." Vi kan gjøre mye for dem vi er glad i.

Det var den åndelige innflytelsen fra disse kvinnene i hans liv som hjalp bare én ung mann – eldste Scott – å ta noen av de viktigste beslutningene i sitt liv: å bli døpt, å reise på misjon og å gifte seg i templet.

Vi kan hjelpe andre å ønske å ta gode valg ved vårt eksempel, våre handlinger, våre ord og vår personlige rettskaffenhet. Søster Carole M. Stephens, førsterådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap, erklærer: "Vi er paktens døtre i Herrens rike, og vi har muligheten til å være redskaper i hans hender... Vi deltar i arbeidet med å frelse sjeler på små og enkle måter hver dag – ved å våke over, styrke og undervise hverandre."¹⁰ Når vi setter vår lit til Ånden og oppriktig og ydmykt anstrender oss for å hjelpe andre rundt oss å komme nærmere Kristus, vil vi få veiledning

med hensyn til hva vi kan gjøre, og styrke til å gjøre det, og vi vil føle gleden ved å bringe Herrens barn til ham.

Bli en åndelig innflytelse

Når vi kjenner vårt ansvar, kan vi spørre som disiplene i fordums tid: "Hva skal vi gjøre" (Apostlenes gjerninger 2:37) for å være en åndelig innflytelse? På en generalkonferanse i den senere tid oppfordret søster Burton søstrene til å forestille seg "noen av de mulige åndelige 'hjelp ønskes'-plakatene knyttet til arbeidet med å frelse sjeler:

- Hjelp ønskes: foreldre til å oppdra sine barn i lys og sannhet
- Hjelp ønskes: døtre, søstre, tanter, søskenbarn, beste-foreldre og sanne venner til å være veiledere og gi en hjelpende hånd langs paktens vei
- Hjelp ønskes: De som lytter til Den hellige ånds tilskyndelser, og følger dem
- Hjelp ønskes: De som etterlever evangeliet daglig, på små og enkle måter
- Hjelp ønskes: slektshistorie- og tempelarbeidere til å knytte familier sammen for evig
- Hjelp ønskes: misjonærer og medlemmer til å spre "godt nytt" – Jesu Kristi evangelium
- Hjelp ønskes: redningsmannskaper til å finne dem som har gått seg vill
- Hjelp ønskes: de som holder sine pakter og står fast på sannhet og rett
- Hjelp ønskes: sanne disipler av vår Herre Jesus Kristus."¹¹

Dette er ikke nye ting, men når vi søker anledninger til å delta i arbeidet med å frelse sjeler, vil vi forbedre vår evne til å hjelpe andre rundt oss. Eldste Ballard sa: "Ingenting i denne verden er så personlig, så oppløftende eller så livsendrende som en rettferdig kvinnes innflytelse."¹² Når vi utvikler vår åndelige styrke gjennom personlig bønn og skriftstudium, urokkelig lydighet og trofast overholdelse av våre pakter, vil vi bli denne innflytelsen.

Utover det vi kan se

President Brigham Young (1801–1877) sa: "Kan dere si hvor mye godt mødrene og døtrene i Israel er i stand til å gjøre? Nei, det er umulig. Og det gode de vil gjøre, vil følge dem i all evighet."¹³

Min bestemors gode avgjørelser har påvirket hennes familiegenerasjoner i større grad enn hun kunne se som ung kvinne. Men den åndelige innflytelsen til kvinnene i min familie strekker seg enda lenger tilbake. Cherie fikk mye av sin egen åndelige styrke ved å iakttå sin oldemor (min tipp-tippoldemor) Elizabeth. Elizabeths eksempel på tro og vitnesbyrd strakte seg forbi to generasjoner med inaktivitet for å hjelpe hennes oldebarn Cherie å snu en trend av ødelagte familier og vende tilbake til Kirken.

Når vi blir en åndelig styrke for andre rundt oss, vil vår innflytelse strekke seg lenger enn vi kan se. President Gordon B. Hinckley (1910–2008) sa: "Vi kaller på Kirkens kvinner og ber dem stå sammen for rettferdighet. De må begynne i sine egne hjem. De kan undervise i rettferdighet i sine klasser. De kan ta til orde for den i lokalsamfunnet..."

Jeg ser på dette som det eneste klare, skinnende håp i en verden som marsjerer rett mot sin egen ødeleggelse."¹⁴

Når vi utfører denne befalingen, vil Herrens verk gå videre både i verden rundt oss og, ikke minst, i vår familie og blant dem vi er glad i. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 453.
2. James E. Talmage: *Jesus Kristus*, 3. utg. (1916), 350.
3. *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 3–4.
4. Linda K. Burton, "Ønsket: Hender og hjerter til å fremskynde arbeidet," *Liahona*, mai 2014, 122–123.
5. M. Russell Ballard, "Rettferdige kvinner," *Liahona*, des. 2002, 39.
6. "Som søstre i Sion," *Salmer*, nr. 194.
7. Richard G. Scott, "Jeg har gitt dere et forbilde," *Liahona*, mai 2014, 32.
8. Richard G. Scott, "Jeg har gitt dere et forbilde," 33.
9. Richard G. Scott, "Jeg har gitt dere et forbilde," 33.
10. Carole M. Stephens, "Vi har grunn til å glede oss," *Liahona*, nov. 2013, 117.
11. Linda K. Burton, "Ønsket: Hender og hjerter til å fremskynde arbeidet," 124.
12. M. Russell Ballard, "Mødre og døtre," *Liahona*, mai 2010, 18.
13. *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe (1954), 216.
14. Gordon B. Hinckley, "Stå sterk og urokkelig," *Verdensomspennende opplæringsmøte for ledere*, 10. jan. 2004, 20.

DET ER INGEN SYND Å VÆRE SVAK

Av Wendy Ulrich

“**E**r jeg egentlig verdig til å komme inn i Guds hus? Hvordan kan jeg det om jeg ikke er fullkommen?”

“Kan Gud virkelig gjøre min svakhet til styrke? Jeg har fastet og bedt i mange dager om å få dette problemet fjernet fra meg, men ingenting synes å forandre seg.”

“På misjonsmarken etterlevde jeg evangeliet mer konsekvent enn noen gang i mitt liv, men jeg har aldri vært mer klar over mine svakheter. Hvorfor var det slik, når jeg var så god, at jeg noen ganger følte meg så dårlig?”

Når vi grunner på slike spørsmål, er det viktig å forstå at selv om *synd* uunngåelig leder oss bort fra Gud, kan *svakhet* ironisk nok lede oss til ham.

Vi må skille mellom synd og svakhet

Vi betrakter ofte bare synd og svakhet som forskjellige størrelser på de svarte plettene på vår sjel, overtredelser med forskjellig alvorlighetsgrad. Men Skriftene lærer oss at synd og svakhet er grunnleggende forskjellige, krever forskjellig behandling og kan gi forskjellige resultater.

De fleste av oss er bedre kjent med synd enn vi har lyst til å innrømme, men la oss se nærmere på dette: Synd er et

valg om å være ulydig mot Guds bud eller gjøre opprør mot Kristi lys i oss. Synd er et valg om å stole mer på Satan enn Gud, noe som gjør oss til fiender av vår Fader. I motsetning til oss var Jesus Kristus helt uten synd, og kunne sone for våre synder. Når vi oppriktig omvender oss – noe som innebærer å forandre vårt

Begrensninger og utilstrekkelighet er ikke synder, og hindrer oss ikke i å være rene og verdige til Ånden.

Selv om synd uunngåelig
leder oss bort fra Gud,
kan svakhet ironisk nok
lede oss til ham.

sinn, vårt hjerte og vår adferd, be om unnskyldning eller bekjenne der det er på sin plass, gjøre godt igjen det vi kan og ikke gjenta den samme synden i fremtiden – kan vi få tilgang til Jesu Kristi forsoning, bli tilgitt av Gud og bli rene igjen.

Det er nødvendig å bli ren, for intet urent kan bo i Guds nærhet. Men om vårt eneste mål var å være like uskyldige som vi var da vi forlot Guds nærhet, ville det vært bedre for oss alle om vi lå trygt i barnesengen resten av livet. I stedet kom vi til jorden for å lære ved erfaring å skille godt fra ondt, vokse i visdom og forstand, etterleve verdinormer vi bryr oss om og tilegne oss guddommelige egenskaper – fremgang vi ikke kan gjøre i tryggheten av en sprinkelseng.

Menneskelig svakhet spiller en viktig rolle i disse viktige hensiktene med jordelivet. Da Moroni var bekymret for at hans svakhet med hensyn til å skrive ville få hedningefolkene til å

FORSONING- ENS LØFTE

“Å gjenopprette det du ikke kan gjenopprette, lege det sår du

ikke kan lege, reparere det du har ødelagt og ikke kan reparere, er selve hensikten med Kristi forsoning...

Jeg gjentar, med unntak av de svært få som hopper av til fortapelse, finnes det ingen vane, ingen avhengighet, intet opprør, ingen overtredelse, intet frafall, ingen forbrytelse som er unntatt fra løftet om fullstendig tilgivelse. Dette er løftet som ligger i Kristi forsoning.”

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, “Tilgivelsens lyse morgen,” Lys over Norge, nov. 1995, 19.

gjøre narr av hellige ting, beroliget Herren ham med følgende ord:

“Og hvis menneskene kommer til meg, vil jeg vise dem deres svakhet. Jeg gir menneskene svakhet så de kan være ydmyke, og min nåde er tilstrekkelig for alle mennesker som ydmyker seg for meg, for hvis de ydmyker seg for meg og har tro på meg, da vil jeg la det svake bli til styrke for dem” (Ether 12:27; se 1 Korinterbrev 15:42–44; 2 Korinterbrev 12:7–10; 2 Nephi 3:21 og Jakobs bok 4:7).

Konsekvensene av dette kjente skriftstedet er dyptgripende og oppfordrer oss til å skille mellom synd (oppmuntret av Satan) og svakhet (beskrevet her som en tilstand som er “gitt” oss av Gud).

Vi kan definere svakhet som den begrensning på vår visdom, styrke og hellighet som kommer av å være menneske. Som jordiske mennesker blir vi født hjelpeløse og avhengige, med forskjellige fysiske skavanker og tilbøyeligheter. Vi blir oppdratt og omgitt av andre svake jordiske mennesker, og deres undervisning, eksempel og behandling av oss er mangelfull og noen ganger skadelig. I vår svake, jordiske tilstand gjennomgår vi fysisk og følelsesmessig sykdom, sult og utmattelse. Vi opplever menneskelige følelser som sinne, sorg og frykt. Vi mangler visdom, ferdighet, utholdenhet og styrke. Og vi blir utsatt for fristelser av mange slag.

Selv om han var uten synd, sluttet Jesus Kristus seg helt og fullt til oss i en tilstand av jordisk svakhet (se 2 Korinterbrev 13:4). Han ble født som et hjelpeløst spedbarn i et jordisk legeme og oppdratt av

VI MÅ SKILLE MELLOM SYND OG SVAKHET

	Synd	Svakhet
Definisjon?	Bevisst ulydighet mot Gud	Menneskelige begrensninger, skrøpeligheit
Kilde?	Oppmuntret av Satan	En del av vår jordiske natur
Eksempler?	Bevisst å bryte Guds bud, å tro mer på Satan enn på Gud	Mottagelighet for fristelser, følelser, tretthet, fysisk eller psykisk sykdom, uvitenhet, tilbøyeligheter, traumer, død
Hadde Jesus?	Nei	Ja
Hvordan skulle vi reagere?	Omvendelse	Ydmykhet, tro på Kristus og innsats for å overvinne
Hva gjør Gud da?	Tilgivelse	Nåde – en styrkende kraft
Som fører til?	Å bli rensset fra synd	Å oppnå helligheit og styrke

ufullkomne omsorgspersoner. Han måtte lære å gå, snakke, arbeide og komme overens med andre. Han ble sulten og sliten, hadde menneskelige følelser og kunne bli syk, lide, blø og dø. Han ble “prøvet i alt i likheit med oss, men uten synd”, og utsatte seg for jordelivet så han kunne “ha medlidenheit med oss i vår skrøpeligheit” og hjelpe oss i *våre* skrøpeligheit eller svakheter (Hebreerne 4:15; se også Alma 7:11–12).

Vi kan ikke bare omvende oss fra å være svake – og svakheit i seg selv gjør oss ikke urene. Vi kan ikke vokse åndelig hvis vi ikke *forkaster* synd, men vi vokser heller ikke åndelig med mindre vi *aksepterer* vår menneskelige svakheit, reagerer på den med ydmykheit og tro, og lærer ved vår svakheit å stole på Gud. Da Moroni ergret seg over sin svakheit med hensyn til å skrive, sa ikke Gud at han måtte omvende seg. I stedet lærte Herren ham å være ydmyk og ha tro på Kristus. Når vi er ydmyke og trofaste, tilbyr Gud sin nåde – ikke tilgivelse – som botemiddelet for svakheit. Bibelordboken definerer nåde som en styrkende kraft fra Gud til å gjøre det vi ikke kan klare på egen hånd (se Veiledning til Skriftene, “Nåde”) – det riktige guddommelige middelet hvorved han kan “la det svake bli til styrke”.

Vi må utøve ydmykheit og tro

Fra tidlig i vår erfaring i Kirken lærer vi viktige elementer i omvendelse, men nøyaktig hvordan nærer vi ydmykheit og tro? Tenk over følgende:

- **Grunn og be.** Fordi vi er svake, forstår vi kanskje ikke om vi strever med *synd* (noe som krever en øyeblikkelig og gjennomgripende forandring i vårt sinn, vårt hjerte og vår adferd) eller *svakheit* (noe som krever ydmyk, vedvarende innsats, lærdom og forbedring). Vårt syn på disse tingene kan avhenge av vår oppdragelse og modenheit. Det kan også være elementer av både synd og svakheit i en enkelt adferd. Å si at synd egentlig er en svakheit fører til bortforklaring istedenfor omvendelse. Å si at en svakheit er en synd, kan føre til skam, skyld, fortvilelse og at man slutter å håpe på Guds løfter. Erttanke og bønn hjelper oss å se disse forskjellene.
- **Prioriter.** Fordi vi er svake, kan vi ikke gjøre alle nødvendige forandringer på en gang. Når vi ydmykt og trofast gir oss i kast med våre menneskelige svakheter litt etter litt, kan vi gradvis redusere uvitenheit, gjøre gode mønstre til vaner, bedre vår fysiske og følelsesmessige helse og utholdenheit, og styrke vår tillit til Herren. Gud kan hjelpe oss å vite hvor vi skal begynne.
- **Planlegg.** Fordi vi er svake, vil det kreve mer enn et rettferdig ønske og en masse selvdisiplin å bli sterkere. Vi må også planlegge, lære av feil, utvikle mer effektive metoder, revidere våre planer og prøve igjen. Vi trenger hjelp fra Skriftene, relevante

bøker og andre mennesker. Vi begynner i det små, gleder oss over forbedring og tar sjanser (selv om de gjør oss sårbare og svake). Vi trenger støtte for å hjelpe oss å ta gode valg, selv om vi er slitne eller motløse, og planer for å komme tilbake på rett spor når vi kommer ut av det.

- **Utvis tålmodighet.** Fordi vi er svake, kan forandring ta tid. Vi kan ikke bare gi avkall på vår svakhet slik vi gir avkall på synd. Ydmyke disipler gjør villig det som kreves, lærer standhaftighet, fortsetter å prøve, og gir ikke opp. Ydmykhet hjelper oss å ha tålmodighet med oss selv og andre som også er svake. Tålmodighet er en tilkjenning av vår tro

på Herren, takknemlighet for hans tillit til oss, og tillit til hans løfter.

Selv når vi oppriktig omvender oss fra våre synder, får tilgivelse og blir rene igjen, fortsetter vi å være svake. Vi blir fremdeles utsatt for sykdom, følelser, uvitenhet, tilbøyeligheter, utmattelse og fristelse. *Men begrensninger og utilstrekkelighet er ikke synder, og hindrer oss ikke i å være rene og verdige til å ha Ånden med oss.*

Svakhet til styrke

Mens Satan er ivrig etter å bruke vår svakhet til å friste oss til synd, kan Gud bruke menneskelig svakhet til å

Å SKILLE KONSTRUKTIV SKYLDFØLELSE (BEDRØVELSE ETTER GUDS SINN) OG YDMYKHET FRA DEN UNYTTIGE FORFALSKNINGEN SKAM

Konstruktiv skyldfølelse – bedrøvelse etter Guds sinn for synd	Tro og ydmykhet – Kristus-lignende saktmodighet i svakhet	Ødeleggende skam – unyttig forfalskning
<p style="text-align: center;">Vi har en tendens til å:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Føle anger for brudd på vår moralkodeks. • Omvende oss, forandre vårt sinn, vårt hjerte og vår adferd. • Være åpne, bekjenne våre feiltrinn, gjøre godt igjen. • Vokse og lære. • Se på oss selv som gode og verdifulle i utgangspunktet. • Ønske å innrette vår adferd etter vårt positive selvbilde. • Stole fullstendig på Kristi forsonings forløsende kraft. 	<p style="text-align: center;">Vi har en tendens til å:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Føle en indre visshet og akseptere oss selv slik vi er. • Ta sjanser for å kunne vokse og bidra. • Ta ansvar for feil, ønske å bli bedre. • Lære av feil og prøve igjen. • Utvikle humoristisk sans og nyte livet og andre. • Se på vår svakhet som noe vi har til felles med andre. • Være tålmodige med andres svakheter og feil. • Få større tillit til Guds kjærlighet og hjelp. 	<p style="text-align: center;">Vi har en tendens til å:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Føle oss verdiløse og miste håpet. • Prøve å skjule våre svakheter for andre. • Frykte å bli avslørt. • Klandre andre for problemer. • Unngå å ta sjanser, se på feiltrinn som ydmykende. • Konkurrere og sammenligne oss med andre. • Komme i forsvarsposisjon og bli gjenstridige eller kraftløse. • Være sarkastiske eller overdrevent alvorlige. • Bli altfor opptatt av våre svakheter eller vår overlegenhet. • Frykte Guds avvisning og avsky.

undervise, styrke og velsigne oss. I motsetning til hva vi kanskje forventer eller håper på, vil imidlertid ikke Gud alltid "la det svake bli til styrke" for oss ved å fjerne vår svakhet. Da apostelen Paulus gientatte ganger ba Gud fjerne en "torn i kjødet" som Satan brukte til å plage ham, sa Gud til Paulus: "Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpeligheit" (2 Korinterbrev 12:7, 9).

Herren har mange måter å la "det svake bli til styrke" på. Selv om han kan fjerne svakheten ved hjelp av den dramatiske kuren vi håper på, tror jeg det forekommer heller sjelden. For eksempel ser jeg ingen tegn på at Gud fjernet Moronis svakhet med hensyn til å skrive etter det kjente verset i Ether 12. Gud kan også la det svake bli sterkt ved å hjelpe oss å fungere med våre svakheter, tilegne oss passende sans for humor eller riktig perspektiv på dem, og forbedre oss gradvis over tid. Dessuten henger ofte sterke og svake sider sammen (for eksempel den sterke siden utholdenhet og den svake siden stahet), og vi kan lære å verdsette styrken og mildne svakheten som følger med.

Det finnes en annen og enda mer effektiv måte Gud bruker til å gjøre det svake sterkt for oss på. Herren sier til Moroni i Ether 12:37: "Fordi du har sett din svakhet, skal du gjøres sterk og ta plass på det sted som jeg har beredt i min Faders boliger."

Her tilbyr ikke Gud å forandre Moronis svakhet, men å forandre Moroni. Ved å takle utfordringene ved menneskelig svakhet, kan Moroni – og vi – lære neste-kjærlighet, medfølelse, saktmodighet, tålmodighet, mot, langmodighet, visdom, utholdenhet, tilgivelse, standhaftighet, takknemlighet, kreativitet og en rekke andre gode egenskaper som gjør oss mer lik vår Fader i himmelen. Dette er de samme egenskapene vi kom til jorden for å finpusse, de Kristus-lignende egenskapene som forbereder oss for vårt himmelske hjem.

Aldri er Guds kjærlighet, visdom og forløsende kraft tydeligere enn i hans evne til å vende vår kamp mot menneskelig svakhet til de uvurderlige guddommelige egenskapene og sterke sidene som gjør oss mer lik ham. ■
Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

Av eldste
W. Christopher
Waddell

i De sytti

REN religion

Uselvisk tjeneste – å glemme oss selv, prøve å dekke andres behov og legge ned vårt liv i tjeneste for dem – har alltid vært et kjennetegn på Jesu Kristi disipler.

I Matteus kapittel 11 lærer Frelseren oss noe viktig ved det han gjorde, *ikke* det han sa, som svar på et spørsmål fra døperen Johannes disipler:

“Da nå Johannes i fengselet fikk høre om Messias’ gjerninger, sendte han bud med sine disipler og spurte ham:

Er du den som skal komme, eller skal vi vente en annen?

Og Jesus svarte og sa til dem: Gå og fortell Johannes hva dere hører og ser:

Blinde ser og lamme går omkring, spedalske blir rensert og døve hører, døde står opp, og evangeliet forkynnes for fattige” (Matteus 11:2–5).

Istedenfor å gi en kort doktrinær forklaring om at han virkelig var “den som skal komme”, svarte Frelseren ved det han gjorde – sitt eksempel på tjeneste.

På generalkonferansen i april 2014 sa eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum: “Vi tjener best vår Fader i himmelen ved rettferdig å påvirke andre og tjene dem. Det største eksempel som noen gang har vandret på jorden, er vår Frelser Jesus Kristus.”¹

Uselvisk tjeneste – å glemme oss selv, prøve å dekke andres behov og legge ned vårt liv i tjeneste for dem – har alltid vært et kjennetegn på Jesu Kristi disipler. Kong

Benjamin sa mer enn 100 år før Frelserens fødsel: “Når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste” (Mosiah 2:17).

Jakob minner oss på at en viktig del av en “ren religion” ligger i vår tjeneste for andre når vi “[ser] til farløse og enker i deres nød” (Jakobs brev 1:27). “Ren religion” er mer enn en troserklæring. Det er å vise vår tro.

Elsk dine reisefeller

I midten av juli 1984, bare noen uker etter at min hustru Carol og jeg giftet oss i Los Angeles California tempel, var vi på vei til Utah, der jeg skulle begynne min karriere, og Carol skulle fullføre sine studier. Vi kjørte hver vår bil. I de to bilene hadde vi alt vi eide.

Nesten halvveis til målet kjørte Carol opp på siden av meg og gjorde tegn til meg. Dette var i tiden før mobiltelefoner og smarttelefoner, tekstmeldinger og Twitter. Da jeg så ansiktsuttrykket hennes gjennom bilvinduet, skjønnte jeg at hun ikke følte seg bra. Hun formidlet at hun kunne fortsette å kjøre, men jeg var bekymret for min nye brud.

Da vi nærmet oss den lille byen Beaver i Utah, kjørte hun igjen opp på siden av meg, og jeg skjønnte at hun måtte

stoppe. Hun var syk og kunne ikke fortsette. Vi hadde to biler fulle av klær og bryllupsgaver, men vi hadde dessverre lite penger. Vi hadde ikke råd til å ta inn på hotell. Jeg visste ikke hva vi skulle gjøre.

Ingen av oss hadde noensinne vært i Beaver, og siden vi ikke visste helt hva vi lette etter, kjørte vi rundt i noen minutter før jeg så en park. Vi kjørte inn på parkeringsplassen og fant et tre med litt skygge, hvor jeg la ut et teppe slik at Carol kunne hvile.

Noen minutter senere kjørte en annen bil inn på den nesten tomme parkeringsplassen og parkerte ved siden av våre to biler. En kvinne omtrent på alder med mødrene våre, kom ut av bilen og spurte om noe var galt, og om hun kunne hjelpe. Hun nevnte at hun hadde lagt merke til oss da hun kjørte forbi, og følte at hun skulle stoppe. Da vi forklarte situasjonen, inviterte hun oss straks til å følge henne hjem, hvor vi kunne hvile så lenge vi ønsket.

Vi lå snart i en komfortabel seng i et svalt soverom i kjelleren hennes. Da vi hadde funnet oss til rette, nevnte denne flotte søsteren at hun hadde en rekke ærender å gjøre, og at vi ville bli alene i noen timer. Hun sa at hvis vi var sultne, måtte vi bare forsyne oss med det vi kunne finne på kjøkkenet, og at hvis vi dro før hun kom hjem, måtte vi huske å lukke døren.

Etter å ha fått litt sårt tiltrengt søvn, følte Carol seg bedre, og vi fortsatte reisen uten å stikke innom kjøkkenet. Da vi dro, hadde den snille kvinnen ennå ikke kommet hjem. Til vår store ergrelse noterte vi ikke adressen, og har aldri på behørig vis fått takket vår egen barmhjertige samaritan, som stoppet langs veien og åpnet sitt hjem for fremmede i en vanskelig situasjon.

Når jeg reflekter over denne opplevelsen, tenker jeg på følgende uttalelse av president Thomas S. Monson, som er et levende eksempel på Frelserens formaning: “Gå du bort og gjør likeså” (Lukas 10:37): “Vi kan ikke virkelig elske Gud dersom vi ikke elsker våre medreisende på denne jordiske reisen.”²

Uansett hvor vi møter “reisefeller” – på veien eller i vårt hjem, på lekeplassen eller på skolen, på arbeidsplassen

eller i kirken – når vi søker, ser og handler, vil vi bli mer lik Frelseren, og velsigne og yte tjeneste på veien.

Søke

Eldste Neal A. Maxwell (1926–2004) i De tolv apostlers quorum sa:

“I motsetning til vår dyrebare Frelser, kan vi helt klart ikke sone for menneskehetens synder! Og vi kan absolutt ikke ta på oss alle jordiske sykdommer, skrøpeligheter og plager (se Alma 7:11–12).

Vi kan imidlertid i vår mindre målestokk, slik Jesus har bedt oss om, virkelig gjøre alt vi kan for å bli ‘likesom [Han] er’ (3 Nephi 27).”³

Når vi prøver å bli som han er, med et oppriktig ønske om å velsigne “våre medreisende”, vil vi bli gitt muligheter til å glemme oss selv og hjelpe andre. Disse mulighetene kan ofte være besværlige og sette på prøve vårt sanne ønske om å bli mer lik Mesteren, hvis største tjenestegjerning, hans altomfattende forsoning, var alt annet enn beleilig. “Men,” sier han, “ære være Faderen, jeg drakk og fullendte mine forberedelser for menneskenes barn” (L&P 19:19).

Hvis vi oppriktig prøver å bli mer lik Frelseren, vil vi kunne få hjelp til å se det vi kanskje ellers ikke ville sett. Vår barmhjertige samaritan levde nært nok til Ånden til å reagere på en tilskyndelse og ta kontakt med en fremmed i nød.

Se

Å se med åndelige øyne er å se ting som de virkelig er, og se behov vi kanskje ellers ikke ville ha lagt merke til. I lignelsen om sauene og geitene hadde hverken de som ble “velsignet” eller de som ble “forbannet”, gjenkjent Frelseren i dem som var sultne, tørste, nakne eller i fengsel. De reagerte på sin belønning med å spørre: “Når så vi deg?” (Se Matteus 25:34–44).

Bare de som hadde sett med åndelige øyne for å se behovet, handlet og velsignet dem som led. Vår barmhjertige samaritan forsto behovet da hun så med åndelige øyne.

Handle

Vi ser kanskje behovene rundt oss, men føler oss usikkert til å gjøre noe fordi vi antar at det vi har å tilby, ikke er tilstrekkelig. Når vi prøver å bli som Han er, og når vi ser våre medreisendes behov med åndelige øyne, må vi stole på at Herren kan virke gjennom oss, og deretter må vi handle.

Da Peter og Johannes kom til templet, møtte de en mann som var "lam fra mors liv av", som ba dem om almisser (se Apostlenes gjerninger 3:1–3). Peters svar er et eksempel og en oppfordring til hver enkelt av oss:

"Sølv og gull eier jeg ikke, men det jeg har, det gir jeg deg. I Jesu Kristi, nasareerens navn – stå opp og gå!

Og han grep hans høyre hånd og reiste ham opp" (Apostlenes gjerninger 3:6–7).

Vi kan handle ved å gi av vår tid og våre talenter, et vennlig ord eller en sterk rygg. Når vi søker og ser, vi vil bli satt i omstendigheter og situasjoner hvor vi kan handle og være til velsignelse. Vår barmhjertige samaritan handlet. Hun tok oss med hjem og ga oss det hun hadde. Hun sa i bunn og grunn: "Det jeg har, det gir jeg deg." Det var akkurat det vi trengte.

President Monson har undervist de samme prinsippene: "På reisen gjennom jordelivet vil hver av oss ta sin egen vei til Jeriko. Hvordan kommer din opplevelse til å bli? Hvordan vil min bli? Vil jeg unngå å legge merke til ham som har falt blant røvere og trenger min hjelp? Vil du?

Vil jeg være den som ser den skadde og hører hans bønn, men går over til den andre siden? Vil du?

Eller vil jeg være en som ser, som hører, som stopper og som hjelper? Vil du?

Jesus ga oss vår parole: 'Gå du bort og gjør likeså.' Når vi adlyder denne erklæringen, åpnes et evig perspektiv for oss, og vi kan oppleve en glede vi sjelden finner maken til og som aldri overgås."⁴

Når vi blir mer lik Frelseren ved å søke, se og handle, vil vi få bekreftet sannheten av kong Benjamins ord: "Når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste" (Mosiah 2:17). ■

NOTER

1. Richard G. Scott, "Jeg har gitt dere et forbilde," *Liahona*, mai 2014, 35.
2. Thomas S. Monson, "Kjærlighet – selve kjernen i evangeliet," *Liahona*, mai 2014, 91.
3. Neal A. Maxwell, "Anvend Kristi forsonende blod," *Lys over Norge*, jan. 1998, 23.
4. Thomas S. Monson, "Your Jericho Road," *Ensign*, mai 1977, 71.

SØK OPPRIKTIG

SE MED ÅNDELIGE ØYNE

HANDLE OG VÆR TIL
VELSIGNELSE

함께 합소서
Need That Every Hour

신소프신
우쿠슬하

없기되소

“Jeg trenger deg HVER STUND”

Da vi ikke visste hva mer vi kunne undervise, foreslo min ledsager at vi kunne synge denne salmen.

Av Jonathan H. Westover

En hyggelig søndag ettermiddag på min misjon i Balsan i Korea sa min ledsager og jeg farvel til medlemmene etter møtene i kirken, og skulle til å dra ut og proselyttre da menighetens misjonsleder presenterte oss for en 12 år gammel gutt, Kong Sung-Gyun. Han hadde vært i kirken den dagen, og ønsket å lære mer om evangeliet.

Vi var naturligvis glade for muligheten til å undervise ham, men jeg var også nervøs for å undervise en som var så ung. Vi bestemte oss å få foreldrenes tillatelse, så jeg ringte hjem til Kong Sung-Gyun og snakket kort med moren, Pak Mi-Jung. Jeg ble overrasket da hun sa hun var glad for at hennes sønn ønsket å gå i kirken, og at hun gjerne ville la oss komme og undervise ham.

Uventede undersøkere

Kvelden etter kom vi til guttens hjem, klare til å undervise. Vi ble overrasket da vi fant ut at Pak Mi-Jung også ønsket at vi skulle undervise datteren, Kong Su-Jin. Og ettersom vi var fremmede i hjemmet hennes, ønsket Pak Mi-Jung å være med på leksjonene. Vi var naturligvis glade for å kunne undervise alle som ville lytte.

Etter at de hadde servert oss noen forfriskninger, satte vi oss ned og begynte å snakke sammen. Istedenfor å la oss begynne leksjonen, ønsket Pak Mi-Jung å bli bedre kjent med oss og fortelle oss om familiens omstendigheter. Hun fortalte oss om den senere tids prøvelser og vanskeligheter som de hadde vært gjennom, blant annet sønnens kamp mot kreft. Han hadde med hell gjennomgått strålebehandling, og kreften var nå i remisjon, men legene advarte og sa at den når som helst kunne blusse opp igjen. Dette var en stor påkjenning for familien. De var en arbeiderklassefamilie, og faren måtte arbeide svært hardt bare for at de kunne ha tak over hodet og mat på bordet.

Prøvelsene deres gjorde meg sjokkert og trist. Livet var ikke lett for dem, men nærheten i familien var langt tydeligere enn jeg hadde sett i noen annen familie jeg hadde møtt i Korea, noe som sier mye i et familie-orientert samfunn som Korea. Vi dro fra dem den kvelden etter å ha blitt bedre kjent med denne spesielle familien og ha fått anledning til å dele evangeliebudskap med dem.

Min ledsager og jeg kom tilbake for å undervise flere ganger den uken, og hver gang opplevde vi den samme varmen og generøsiteten vi hadde opplevd under vårt første besøk. Da vi kom inn på emnet dåp, var begge

barna svært ivrige etter å bli medlem av Kirken. Moren delte imidlertid ikke deres begeistring. Selv om undervisningen vår hadde gjort inntrykk på henne, og hun håpet at det var sant, følte hun ikke at hun kunne inngå og holde den slags forpliktelser som det å slutte seg til Kirken innebar. Hun følte heller ikke at det ville være passende for henne å bli døpt uten sin mann, som vi ennå ikke hadde møtt. Men hun var mer enn villig til å fortsette å møte oss, og ønsket også å gå i kirken sammen med barna.

På slutten av den andre uken, mens vi fortsatte å undervise i hjemmet hennes, møtte vi mannen hennes, Kong Kuk-Won – en ydmyk, imøtekomende og stor-sinnet mann. Han deltok på de siste diskusjonene, og trodde umiddelbart på alt vi underviste, herunder læresetninger som andre ofte synes er vanskelige, som tiende og Visdomsordet. Til tross for deres ganske håpløse økonomiske situasjon, begynte de å betale tiende. Farens eneste hindring var at han måtte arbeide på søndager. Han arbeidet på Seoul internasjonale lufthavn hver søndag, så han kunne ikke gå i kirken sammen med resten av familien. Til tross for arbeidstidene hans, sørget han og hans hustru for å være tilstede på barnas dåp søndagen etter.

Etter barnas dåp fortsatte vi å møtes ofte i familiens hjem. Vi holdt familiens hjemmeaften, delte skriftsteder og oppbyggende opplevelser, og presenterte dem for medlemmer i menigheten. Men til tross for stadige evangelierelaterte opplevelser, var ikke foreldrene nærmere å bli døpt.

I mellomtiden ble min ledsager og jeg forflyttet, og min nye ledsager kom rett fra opplæringscenteret for misjonærer. Han var full av tro, energi og begeistring, og for å være ærlig hadde jeg vanskelig for å holde tritt med ham. Etter å ha møtt Kong Kuk-Won og Pak Mi-Jung noen ganger, spurte ledsageren min meg om min tidligere ledsager og jeg hadde fastet sammen med dem. Det hadde vi ikke. Faktisk hadde ikke tanken slått meg engang. Så vi møtte

Ånden var sterk i rommet da vi avsluttet det siste verset. Pak Mi-Jung så meg rett i øynene og sa: "Jeg trenger å bli døpt."

familien og foreslo en faste. Jeg ble sjokkert da jeg fikk høre at de regelmessig hadde fastet på egen hånd, både for sønnens helse og for en forandring i arbeidstidene så det ville bli mulig for Kong Kuk-Won å gå i kirken. Etter at min ledsager og jeg sluttet oss til dem i en faste, ble våre bønner besvart og Kong Kuk-Wons arbeidstider ble forandret. Men Pak Mi-Jung var fremdeles fast bestemt på ikke å bli døpt.

En inspirert idé

Så fikk ledsageren min enda en glimrende idé. Han fant frem sin salmebok i lommeformat og spurte om vi

kunne synge sammen med dem. Selv om vi hadde sunget sammen ved tidligere anledninger, hadde jeg aldri sett Pak Mi-Jung synge, og antok at hun ikke likte å synge eller var utilpass fordi musikken var ny for henne. Ledsageren min spurte henne om hun hadde en favorittsalme, og til min forbauselse fikk hun klump i halsen og svarte at favorittsalmen hennes siden hun var liten hadde vært "Jeg trenger deg hver stund" (*Salmer*, nr. 63). Vi begynte å synge firestemt, hvor faren sang melodien, moren sang alt, ledsageren min sang tenor og jeg sang bass.

Ånden var sterk i rommet. Da vi sang det tredje verset, ble hun overveldet av følelser, og stemmen hennes falt ut mens vi fortsatte:

*Jeg trenger deg hver stund,
i vel og ve.
O Jesus, hos meg bli,
la meg deg se!
Hver stund jeg til deg trenger.
Vær du alltid hos meg!
Velsign meg nå, min Frelser!
Jeg kommer til deg.*

Da vi avsluttet det fjerde og siste verset, hikstet hun. Mannen hennes prøvde å trøste henne, og hun klarte til slutt å samle seg. Hun så meg rett i øynene og sa: "Jeg trenger å bli døpt."

Dåpsmøtet for Kong Kuk-Won og Pak Mi-Jung den søndag ettermiddagen var et av de mest åndelige på misjonen min. Barna deltok i programmet, og mange lokale medlemmer deltok for å vise sin støtte til den nyeste konvertittfamilien i menigheten. Min

ledsager og jeg hadde et spesielt musikknummer: "Jeg trenger deg hver stund".

Jeg fullførte omsider misjonen og reiste hjem. Etter et år på universitetet dro jeg tilbake til Korea fordi jeg fikk en praktikantstilling der den sommeren, og hver helg prøvde jeg å besøke de mange spesielle vennene og familiene jeg hadde møtt på min misjon. Etter noen uker reiste jeg tilbake til Balsan og møtte denne spesielle familien. Da jeg kom hjem til dem, la jeg merke til at en av dem manglet – sønnen. Med tårer i øynene fortalte Pak Mi-Jung nyheten. Sønnens kreft hadde kommet tilbake, og han hadde tapt kampen i en alder av 14 år.

Da jeg prøvde å uttrykke min kondolanse og samtidig takle smerten jeg følte, forsikret Kong Kuk-Won meg om at alt ville gå bra. De elsket evangeliet, gikk trofast i Kirken, og så frem til den dagen de som familie kunne bli beseglet for tid og all evighet i Seoul Korea tempel. Til tross for sorgen de følte, visste familien at de ville få se Kong Sung-Gyun igjen og bli gjenforent. Pak Mi-Jung fortalte meg også at daglig salmesang hjalp henne å finne styrke til å takle situasjonen og føle den ledsagende freden som Ånden bringer.

Da jeg dro fra dem den kvelden, tenkte jeg igjen på ordene i Pak Mi-Jungs favorittsalme. Jeg er takknemlig for at vår himmelske Fader velsignet familien med fred etter at Kong Sung-Gyun gikk bort, og jeg er spesielt takknemlig for Åndens rolle i Pak Mi-Jungs omvendelse, som gjorde det mulig for familien å kvalifisere seg til templets evige velsignelser. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

SALMER TRØSTER DE SØRGENDE

"Noen av de største prekener fremføres ved salmesang. Salmer beveger oss til omvendelse og gode gjerninger, bygger opp vitnesbyrd og tro, gir trøst til den trette og den sørgende og inspirerer oss til å holde ut inntil enden."

"Det første presidentskaps forord," *Salmer*, ix.

Av president
Boyd K. Packer
President for
De tolv apostlers
quorum

Frelserens uselvviske og hellige offer

*Herren er alltid der.
Han har lidd og betalt prisen
hvis dere er villige til å akseptere
ham som deres Forløser.*

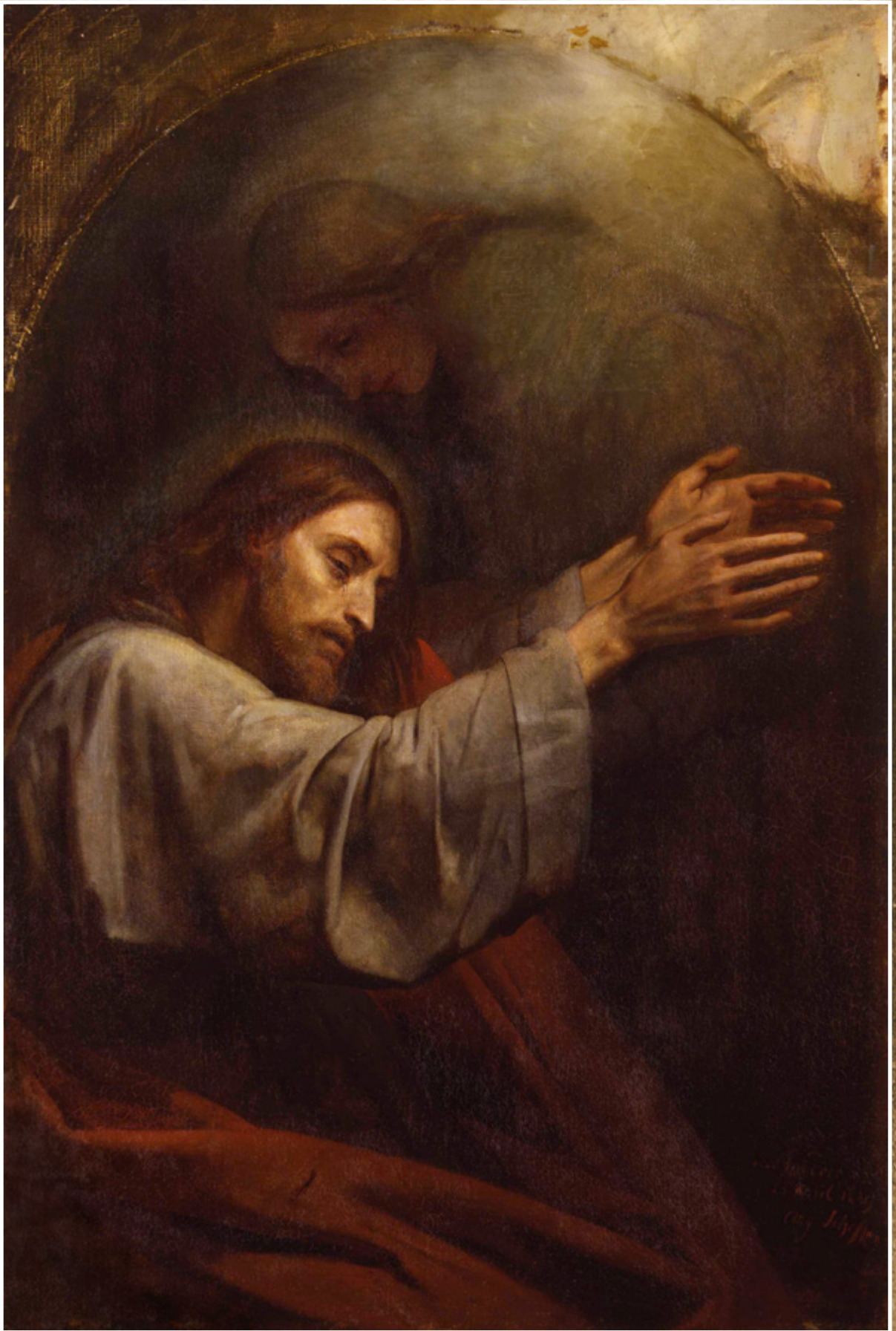
Vi lever alle på åndelig kreditt. På en eller annen måte vokser kontoen stadig. Hvis dere nedbetaler etter hvert, har dere lite å bekymre dere for. Snart begynner dere å lære disiplin og vet at regnskapets dag vil komme. Lær å nedbetale deres åndelige konto regelmessig, istedenfor å la den bygge seg opp med renter og gebyrer.

Etter hvert som dere blir prøvet, er det forventet at dere vil gjøre noen feil. Jeg regner med at dere har gjort ting som

dere angres på, ting dere ikke engang kan be om unnskyldning for, og langt mindre gjøre godt igjen. Derfor bærer dere en byrde. Det er nå på tide å bruke ordet *skyld*, som kan gi merke som merkeblekk og ikke er lett å vaske bort. Et stebarn av skyld er skuffelse, sorg over tapte velsignelser og muligheter.

Hvis dere strever med skyldfølelse, er dere ikke så ulike dem i Mormons bok om hvem profeten sa: "På grunn av deres synd hadde kirken begynt å bli svekket, og de begynte å miste troen på profetiens ånd og

åpenbaringsens ånd, og Guds straffedommer stirret dem i ansiktet” (Helaman 4:23).

Vi prøver ofte å løse problemet med skyldfølelse ved å fortelle hverandre og fortelle oss selv at det ikke gjør noe. Men innerst inne tror vi det egentlig ikke. Heller ikke tror vi på oss selv hvis vi sier det. Vi vet bedre. Det gjør noe!

Profeter har alltid forkynt omvendelse. Alma sa: “Se, han kommer for å forløse dem som vil bli døpt til omvendelse ved troen på hans navn” (Alma 9:27).

Alma gikk rett på sak overfor sin villfarne sønn: “Nå kunne ikke menneskene få del i omvendelsen hvis det ikke var en straff fastsatt som var like evig som sjelens liv skulle være, en motsetning til lykkens plan” (Alma 42:16).

Jordelivet har to grunnleggende formål. Det første er å motta et legeme som kan, hvis vi vil, bli rensket og opphøyet og leve evig. Det andre formålet er å bli prøvet. Når vi blir prøvet, vil vi utvilsomt begå feil. Men hvis vi vil, kan vi lære av våre feil. “Dersom vi sier at vi ikke har syndet, så gjør vi ham til en løgner, og hans ord er ikke i oss” (1 Johannes 1:10).

Dere vil kanskje føle dere mindreverdige i kropp og sinn, og urolige eller tynget av vekten av en åndelig konto som er merket “forfalt”. Når dere kommer ansikt til ansikt med dere selv i stunder med stille ettertanke (noe mange av oss prøver å unngå), er det noe uoppgjort som plager dere? Har dere noe på samvittigheten? Er

dere fortsatt, i en eller annen grad, skyldige i noe lite eller stort?

Altfor ofte får vi brev av dem som har begått tragiske feil og føler seg tynget. De spør: “Kan jeg noensinne få tilgivelse? Kan jeg noensinne forandre meg?” Svaret er ja!

Paulus forkynte: “Dere har ikke møtt noen fristelse som mennesker ikke kan tåle. Og Gud er trofast. Han skal ikke la dere bli fristet over evne, men gjøre både fristelsen og utgangen på den slik at dere kan tåle den” (1 Korinterbrev 10:13).

Evangeliet lærer oss at lindring av kvaler og skyldfølelse kan oppnås gjennom omvendelse. Med unntak av de få som hopper av til fortapelse etter å ha kjent en fylde, finnes det ingen vane, ingen avhengighet, ikke noe opprør, ingen overtredelse, intet lovbrudd, lite eller stort, som unntas fra løftet om fullstendig tilgivelse. Uansett hva som har hendt i deres liv, har Herren beredt en vei så dere kan komme tilbake hvis dere vil følge Den hellige ånds tilskyndelser.

Noen er fylt med en sterk trang, en fristelse som stadig vender tilbake, kanskje for å bli en vane og deretter en avhengighet. Vi er tilbøyelige til visse overtredelser og synder, samt en rasjonalisering om at vi ikke er skyldige fordi vi ble født slik. Vi blir fanget, og derav kommer den smerte og kval som bare Frelseren kan helbrede. Dere har evne til å stoppe og bli forløst.

Satan angriper familien

President Marion G. Romney (1897–1988) fortalte meg en gang: “Ikke bare si det så de kan forstå. Si det så de ikke kan misforstå.”

Nephi sa: “For min sjel fryder seg over klarhet, for på denne måte virker Gud Herren blant menneskenes barn. For Gud Herren gir lys til forståelse” (2 Nephi 31:3).

Så hør godt etter! Jeg vil tale tydelig som en som er kalt og forpliktet til å gjøre det.

Dere vet at det finnes en motstander. Skriftene definerer ham slik: “Den gamle slange som er djevelen... far til alle løgner” (2 Nephi 2:18). Han ble kastet ut i begynnelsen (se L&p 29:36–38) og nektet et dødelig legeme. Han har nå sverget å forpurre “lykkens store plan” (Alma 42:8) og blitt en fiende av all rettferdighet. Han konsentrerer sine angrep mot familien.

Dere lever i en tid hvor pornografiens svøpe feier over verden. Den er vanskelig å unnsnippe. Pornografi retter seg mot den delen av deres natur som gir dere evne til å skape liv.

Å hengi seg til pornografi fører til vanskeligheter, skilsmisse, sykdom og en rekke problemer. Det finnes ingen del av den som er uskyldig. Å samle på den, vise den eller bære den med seg i noen form, er omtrent som å ha en klapperslange i ryggsekken. Det utsetter dere for det uunngåelige åndelige motstykket til slangens bitt og dens innsprøytning av dødelig gift. Det er lett å forstå, når verden er som den er, at man nesten uskyldig kan bli utsatt for den, lese den eller se den uten å være klar over de fryktelige konsekvensene.

Det har bare vært én i hele menneskehetens historie som har vært fullstendig syndfri og kvalifisert til å svare for alle menneskers synder og overtredelser.

Hvis dette beskriver dere, vil jeg be dere slutte. Slutt nå!

Mormons bok forteller oss at “menneskene er tilstrekkelig undervist til å kjenne godt fra ondt” (2 Nephi 2:5). Det gjelder dere også. Dere vet hva som er rett og galt. Vær forsiktige så dere ikke går over den grensen.

Selv om de fleste feiltrinn kan bekjennes i all stillhet til Herren, krever visse overtredelser mer enn som så for å oppnå tilgivelse. Hvis dere har begått alvorlige feil, snakk med biskopen. For øvrig vil vanlig bekjennelse, stille og personlig, være tilstrekkelig. Men husk at den store tilgivelsens morgen kanskje ikke kommer på en gang. Gi ikke opp selv om dere først snubler. Å overvinne motløshet er en del av prøven. Gi ikke opp. Og som jeg har sagt før, når dere har bekjent og avstått fra deres synder, må dere ikke se dere tilbake.

Frelseren led for våre synder

Herren er alltid der. Han har lidd og betalt prisen hvis dere er villige til å akseptere ham som deres Forløser.

Som jordiske mennesker kan vi ikke fullt ut forstå *hvordan* Frelseren utførte sitt sonoffer. Men inntil videre er det viktigere for oss å vite *hvorfor* han led enn *hvordan* han led. Hvorfor gjorde han det for dere og for meg, for alle mennesker? Han gjorde det av kjærlighet til Gud Faderen og alle mennesker. “Ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for sine venner” (Johannes 15:13).

I Getsemane forlot Kristus sine apostler for å be. Hva som enn hendte, går det

langt over vår fatteevne! Men vi vet at han fullførte forsoningen. Han var villig til å påta seg hele verdens feiltrinn, synder, skyld, tvil og frykt. Han led for oss for at vi skulle slippe å lide. Mange har opplevd pine og gjennomgått en smertefull og grusom død. Men hans kvaler overgikk dem alle.

I min alder har jeg fått lære hva fysisk smerte er, og det er ikke moro! Ingen går gjennom dette liv uten å lære noe om lidelse. Men en kval jeg ikke kan tåle, er når jeg har fått vite at jeg har forårsaket en annens lidelse. Det er da jeg får et glimt av de kvaler Frelseren opplevde i Getsemane.

Hans lidelse var annerledes enn all annen lidelse både før og siden fordi han påtok seg all den straff som noensinne var ilagt den menneskelige familie. Tenk dere det! Han hadde ingen gjeld å betale. Han hadde ikke gjort noe galt. Likevel opplevde han den samlede virkning av all skyld, sorg og bedrøvelse, smerte og ydmykelse, all den fysiske og psykiske pine mennesker kjenner – han opplevde alt sammen. Det har bare vært én i hele menneskehetens historie som har vært fullstendig syndfri og kvalifisert til å svare for alle menneskers synder og overtredelser og overleve den smerte som det innebar å betale for dem.

Han tilbød sitt liv og sa i bunn og grunn: “Det er jeg som påtar meg verdens synder” (Mosiah 26:23). Han ble korsfestet og døde. De kunne ikke ta hans liv. Han gikk med på å dø.

Fullstendig tilgivelse er mulig

Hvis dere har snublet eller vært på villspor en tid, hvis dere føler at den onde nå holder dere fanget, kan dere gå fremover med tro og ikke vandre hit og dit i verden lenger. Det finnes dem som er beredt til å lede dere tilbake til fred og trygghet. Til og med Guds nåde, som loves oss i Skriftene, kommer “etter at vi har gjort alt vi kan” (2 Nephi 25:23). Muligheten for dette er for meg den viktigste sannhet å kjenne.

Jeg lover at tilgivelsens lyse morgen kan komme. Da kommer “Guds fred, som overgår all forstand” (Filipperne 4:7) inn i deres liv igjen, omtrent som en soloppgang, og dere og han vil “ikke lenger komme deres synd i hu” (Jeremia 31:34). Hvordan vil du vite det? Dere vil vite det! (Se Mosiah 4:1–3.)

Det er dette jeg har kommet for å lære dere som er i vanskeligheter. Han vil trå til og løse problemet som dere ikke kan løse, men dere må betale prisen. Det skjer ikke uten at dere gjør det. Han er en svært snill herre i den forstand at han har betalt den pris som er nødvendig, men han vil at dere skal gjøre det dere skal, selv om det er smertefullt.

Jeg elsker Herren, og jeg elsker Faderen som sendte ham. Våre byrder i form av skuffelse, synd og skyld kan legges frem for ham, og på hans rause betingelser kan hvert punkt på kontoen merkes med “betalt”.

“Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlaget, skal de bli som den

hvite ull.” Det vil si, fortsatte Jesaja, “dersom dere er villige og hører” (Jesaja 1:18–19).

Kom til ham

Skriftstedet “husk å lære visdom i din ungdom, ja, lær i din ungdom å holde Guds bud” (Alma 37:35) er en oppfordring med et løfte om fred og beskyttelse mot den onde. “La ingen forakte deg for din ungdoms skyld, men vær et forbilde for de troende i tale, i ferde, i kjærlighet, i tro, i renhet” (1 Timoteus 4:12).

Forvent ikke at alt vil gå glatt gjennom hele livet. Selv for dem som lever slik de burde, vil det noen ganger være det stikk motsatte. Møt alle livets utfordringer med optimisme og visshet, og dere vil ha den fred og tro dere trenger nå og i fremtiden.

For de av dere som ennå ikke har alle velsignelser dere ønsker og trenger, tror jeg fullt og fast at ingen erfaring eller mulighet som er nødvendig for forløsning og frelse, vil bli nektet dere som lever trofast. Hold dere verdige, vær håpefulle, tålmodige og be ofte. Ting har en tendens til å løse seg. Den hellige ånds gave vil veilede dere og rettlede deres handlinger.

Hvis dere strever med skyldfølelse, skuffelse eller depresjon som følge av feiltrinn dere har begått eller velsignelser som ennå ikke har kommet, les de betryggende læresetningene som finnes i salmen “Kom kun til Herren”:

*Kom kun til Herren, alle som lider,
sorgfull og tynget, av synd brutt ned.
Han vil deg lede inn til sin glede.
Der vil du finne ditt sted, ditt sted.*

*Våre byrder i
form av skuffelse,
synd og skyld
kan legges frem
for Herren, og på
hans rause betin-
gelses kan hvert
punkt på kon-
toen merkes med
“betalt”.*

*Kom kun til Herren, han deg beskytter
om du i mørket ei finner frem.
Du vil deg glede, la ham deg lede
inn til sitt himmelske hjem, sitt hjem.*

*Kom kun til Herren, han vil deg høre
når ydmyk du for ham kneler ned.
Og på din livsvei englene ser deg,
følger din gang fra sitt sted, sitt sted.¹*

Sammen med mine brødre apostlene hevder jeg å være et spesielt vitne om vår Herre Jesus Kristus. Dette vitnesbyrdet bekreftes hver gang jeg føler i meg selv eller andre den rensende virkning av hans hellige offer. Mitt og mine brøders vitnesbyrd er sant. Vi kjenner Herren. Han er ingen fremmed for sine profeter, seere og åpenbarere.

Jeg forstår at dere ikke er fullkomne, men dere er på veien dit. Vær tapre. Vit at enhver som har et legeme, har makt over en som ikke har det.² Satan er nektet et legeme, så når dere møter fristelser, skal dere vite at dere kan heve dere over alle disse fristelsene om dere bare utøver den handlefrihet som ble gitt Adam og Eva i hagen og videreført til denne generasjon.

Hvis dere ser fremover med et håp og et ønske om å gjøre det som Herren ønsker at dere skal gjøre – så er det alt som forventes. ■

Fra talen “De viktigste sannheter å kjenne”, holdt under en andakt ved Brigham Young University 6. nov. 2011. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Se “Kom kun til Herren,” *Salmer*, nr. 95.
2. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 208.

SYNG DIN FAVORITTSALME

Jeg hadde nettopp født vår datter Rebekah. Fødselen hadde vært intens, og jeg var utslitt.

Da Rebekah ble lagt i armene mine, fikk jeg en overveldende følelse av at jeg skulle syng favorittsalmen min, "Jeg er Guds kjære barn" (*Salmer*, nr. 187). Min første reaksjon var: "Nei, jeg er for sliten. Jeg synger den for henne senere." Men så kom tanken igjen. Så selv om jeg var utmattet, begynte jeg å syng første vers. Min mann og min mor sluttet seg til meg.

Da vi avsluttet sangen, var det en spesiell følelse i rommet. Til og med legen, som så langt hadde vært profesjonell og ganske reservert, hadde tårer som rant nedover kinnene. Hun takket oss for at vi hadde sunget slik en vakker sang. Hun sa at gjennom alle årene hun hadde gitt fødselshjelp, hadde hun aldri følt det hun følte akkurat da.

Da vi avsluttet sangen, hadde legen, som så langt hadde vært profesjonell og ganske reservert, tårer rennende nedover kinnene.

Jeg reflekterte over denne opplevelsen og lurte på om jeg skulle finne en innspilling av salmen og gi den til henne. Dessverre ble jeg for opptatt med livet og glemte det.

Så kom 6-ukerskontrollen. Da legen kom inn i rommet, lyste ansiktet hennes opp, og hun ga meg en klem. Hun sa at hun ikke hadde klart å få sangen ut av tankene, og at hun hadde prøvd å finne musikken på Internett så hun kunne syng den for familien. Da minnet Den hellige ånd meg på at jeg skulle ha skaffet henne et eksemplar av musikken. Jeg lovet henne at jeg skulle komme tilbake med musikken i løpet av uken.

Den kvelden ba jeg om hjelp til å finne det arrangementet av sangen

som ville passe best for henne.

Neste ettermiddag bestilte jeg en CD

som inneholdt sangen. Da den kom i posten noen dager senere, kunne jeg nesten ikke vente med å gi den til henne.

Hun ble glad for den og takket meg for gaven. Hun fortalte meg at hun ikke var sikker på hvorfor, men denne sangen var svært viktig for henne å dele med familien sin. Vi fortsatte å snakke, og jeg fortalte henne ikke bare hvor glad jeg var i sangen, men bar også mitt vitnesbyrd om de enkle sannhetene den lærer oss.

Da jeg kjørte hjem den dagen, følte jeg vår himmelske Faders kjærlighet til en av hans døtre – legen min. Han kjenner og elsker henne, og han ønsker at hun skal forstå at hun også kan vende tilbake og bo hos ham igjen. ■
Angela Olsen Center, Ohio, USA

Hvorfor ville ikke vår himmelske Fader "alltid" våke over oss og advare oss?

HANS LØFTE OM ALLTID

Mens jeg satt på et nadverdsmøte og grunnet på bønner for brødet, hørte jeg disse ordene om og om igjen i tankene: "Så hans Ånd alltid kan være hos dem" (Moroni 4:3; L&p 20:77).

"Alltid," lød den – ikke bare av og til. Hvordan kunne det da ha seg at min mann og jeg noen måneder tidligere ikke hadde blitt tilskyndet til å beskytte vår 11 år gamle sønn før han ble drept av en bil som kjørte på ham mens han syklet? Hvorfor ville ikke vår himmelske Fader "alltid" våke over oss og advare oss?

Jeg hadde lært i Primær og trodde at Den hellige ånd ville beskytte oss. Han ville bruke den milde, lave røsten til å våke over, veilede og advare oss mot farer. Denne tanken hadde kvernet rundt i hodet mitt siden Ben gikk bort. Jeg savnet ham veldig, og jeg ønsket så inderlig å forstå og få fred.

Hvor var min advarselsrøst? Hvor var

Den hellige ånd? Jeg følte at vi gjorde vårt beste for å være rettskafne. Vi betalte vår tiende, deltok på våre møter og utførte tjeneste hver gang vi ble bedt om det. Vi var langt fra fullkomne, men vi holdt familiens hjemmeaften og studerte Skriftene sammen. Vi prøvde.

Omtrent på denne tiden satt jeg i en klasse i Hjelpeforeningen da læreren fortalte en historie om en nær slektning. Mens hun ventet på rødt lys, hadde slektningen følt en tydelig tilskyndelse til å bli der hun var når det ble grønt lys. Hun fulgte tilskyndelsen, og nesten umiddelbart kom en stor lastebil dundrende gjennom krysset på rødt lys. Hadde hun ikke hørt og adlydt denne røsten, kunne hun og barna hennes ha blitt skadet eller til og med drept.

Denne historien gjorde sterkt inntrykk, men mens jeg satt i stolen i tårer som forberedelse til å reise meg

og forlate rommet, følte jeg stor trøst strømme over meg. Jeg følte fred over at Den hellige ånd virkelig hadde vært med meg. I mitt tilfelle hadde han ikke vært der som en advarselsrøst, men som en trøster.

Helt siden Bens ulykke hadde jeg følt uant styrke og hadde blitt trøstet ved min himmelske Faders kjærlighet. Jeg forsto mange ganger ikke hvorfor enkelte ting skjer, men jeg hadde aldri tvilt på hans kjærlighet.

Jeg tror at Gud forstår alle ting, og aldri vil overlate meg til meg selv. Den hellige ånd har mange oppgaver i vårt liv. Han kan beskytte oss, men i tillegg veileder, trøster og underviser han oss og gir oss forståelse og andre velsignelser.

Jeg lærte at vår himmelske Fader holder sine løfter. Han hadde "alltid" vært med meg. ■

Robyn Casper, Utah, USA

Jeg så to gutter på ca fem og syv år som løp gjennom butikkens parkeringsplass mens tårene rant.

ÅNDEN HVISKET TIL MEG

“Hei, dere! Kom tilbake!” ropte en fortvilet røst.

Jeg snudde meg og så to gutter på ca fem og syv år som løp gjennom butikkens parkeringsplass mens tårene rant. Selgeren så bekymret ut da han ropte etter dem.

Da jeg snudde meg mot bilen igjen, hvisket Ånden: “Du kan være til hjelp her.” Det var en mild hvisken, men likevel så tydelig at jeg et øyeblikk senere løp gjennom parkeringsplassen i retning av guttene.

Jeg fant den eldste av dem stående ved en brun bil. Jeg gikk bort til ham og knelte ved siden av ham.

“Hei. Jeg heter Christina. Går det bra med deg?”

Da jeg hadde sagt det, gråt han enda mer og holdt armen foran ansiktet. Selgeren og den andre gutten kom bort til oss.

“Jeg tror bare de snakker fransk,” sa selgeren. “Vi fant dem løpende

gjennom butikken, bortkommet.”

Jeg gjentok innledningen min på fransk. Fransk var mitt morsmål, men jeg hadde ikke snakket det siden jeg ble adoptert inn i en engelsktalende familie som lite barn. Vanligvis er fransken min dårlig. Men akkurat da var den hverken klønete eller oppstyltet. Ordene var tydelige i tankene mine og stemmen min mens jeg trøstet guttene.

Mellom hikstene forklarte den eldste gutten i en stri strøm av ord at han og hans bror ikke kunne finne foreldrene noe sted i butikken, og hadde løpt ut for å lete etter dem. Mens jeg lyttet, ble jeg så smått klar over hvor fantastisk det var at jeg ikke bare snakket lett og ledig på fransk, men også enkelt kunne forstå og trøste to redde barn.

“De har mistet foreldrene sine og ønsker å vente på dem her ved bilen deres,” fortalte jeg selgeren. Den lille gutten fortalte meg navnene på foreldrene, som jeg ga selgeren så han

kunne rope dem opp. Noen minutter senere fikk gutten øye på faren da han kom ut fra butikken og løp for å møte ham.

Da jeg fulgte gutten til faren, oppdaget jeg at jeg ikke lenger klarte så mye som et farvel på fransk. Jeg prøvde forgjeves å si noe som guttene kunne forstå, men jeg klarte bare å si noen få tilfeldige ord. Til slutt gikk jeg tilbake til engelsk og sa til gutten: “Ha det. Det var hyggelig å treffe deg.”

Da jeg overlot guttene til foreldrene, ble jeg fylt av takknemlighet. Vår himmelske Fader hadde virket gjennom meg for å trøste to av sine små. Jeg følte ydmykhet ved tanken på at Herren kunne foredle mine begrensede evner for å oppfylle hans hensikter. Jeg var takknemlig for å være vitne til hva som kan skje når vi stiller oss til rådighet for ham når vi blir påkalt, selv i de mest uventede sammenhenger. ■
Christina Albrecht Earhart, Washington, USA

VI MÅ DRA TIL TEMPLET NÅ!

En søndag morgen ble et nydøpt medlem presentert for menigheten. Hun het Lydia. Hun gjorde umiddelbart godt inntrykk på oss.

Lydia var eldre og blind etter mange års kamp mot diabetes. Hun ble raskt kjent med medlemmene ut fra stemmer og fottrinn. Hun sa navnene våre og håndhilste, og vi nevnte aldri at hun var blind.

Etter den obligatoriske ventetiden på ett år snakket Lydia med biskopen og stavs-presidenten for å få tempelanbefaling. I Hjelpeforeningen en søndag trakk hun meg ned ved siden av seg og utbrøt: "Stavs-presidenten sa at jeg må dra til templet så fort som mulig. Vil du kjøre meg?"

Det var den første uken i desember, og alle hadde det travelt. Jeg prøvde meg på de vanlige unnskyldningene og sa: "Kan vi ikke vente til i januar?"

"Nei, vi må dra nå!"

"Stavs-presidenten sa at jeg må dra til templet så fort som mulig," sa Lydia. "Vil du kjøre meg?"

En gruppe kvinner fra menigheten dro til templet hver måned, så jeg snakket med dem om å foreta reisen sammen med Lydia. De hadde det også svært travelt. Men Lydia sa igjen, med tårer i øynene, at stavs-presidenten hadde bedt henne dra så fort som mulig.

Dermed gikk vi alle med på å foreta den 241 km lange turen uken etter. På veien fylte vi bilen med åtte kvinners prat og vennskap. Lydia var overlykkelig over sin opplevelse i templet og velsignelsen ved å motta sin begavelse.

Den første uken i januar forverret Lydias tilstand seg, og hun ble innlagt på sykehuset for akuttbehandling. En uke senere var hun død. Men Lydia

fikk med seg de evige velsignelsene hun hadde mottatt i templet bare noen uker tidligere.

Senere fortalte jeg stavs-presidenten om turen vår og sa hvor imponert jeg var over at han hadde følt seg tilskyndet til å be Lydia dra til templet umiddelbart.

"Jeg mente egentlig ikke at hun måtte dra nå," svarte han. "Jeg ber alltid de som får tempelanbefaling for første gang, om å dra til templet snart. Ånden talte til Lydia, ikke meg!"

Lydia lærte oss alle å lytte til Ånden og straks følge tilskyndelsene. Jeg er takknemlig for hennes påminnelse om å lytte til den milde, lave røsten. ■

Mary Holmes Ewen, California, USA

Av eldste
Anthony D. Perkins
i De sytti

GÅ FREM MED **tro**

Dere unge voksne lever nå i det som har blitt kalt “beslutningenes tiår”. Dere tar mange av deres livs viktigste avgjørelser, som å “gå i templet, reise på misjon, skaffe dere utdanning, velge et yrke og velge en ledsager å bli beseglet til for tid og all evighet i det hellige tempel.”¹

Jeg taler spesielt til dem som strever med en eller flere av disse viktige avgjørelsene – og noen er kanskje nesten lammet av frykt for å ta gale avgjørelser eller trenger forsterkning for å fortsette å være trygg på en tidligere avgjørelse.

Hvis de anvendes, kan fire lærdommer fra Nephi om å ta inspirerte avgjørelser redusere deres frykt og gjøre dere tryggere på veien videre.

1. Adlyd budene

Det siste verset av Nephis hellige opptegnelse sammenfatter livet hans: “For slik har Herren befalt meg, og jeg må adlyde” (2 Nephi 33:15).

Nephi viste sin tro på og kjærlighet til Frelseren ved sin lydighet mot Guds bud. Han ba (se 1 Nephi 2:16). Han leste Skriftene (se 1 Nephi 22:1). Han søkte og fulgte rettledning fra en levende profet (se 1 Nephi 16:23–24). Den slags lydighet gjorde Den hellige ånd i stand til effektivt å ledsage Nephi gjennom hele hans liv og førte til kontinuerlig personlig åpenbaring.

Dere må også holde dere nær til Herren ved å holde Guds bud. Jeg vitner om at konsekvent lydighet mot små ting som å lese i Skriftene, be daglig, delta på Kirkens møter, følge råd fra levende profeter og yte tjeneste for

Fire lærdommer fra Nephi om å ta inspirerte avgjørelser kan redusere din frykt og gjøre deg tryggere på veien videre.

andre vil gjøre dere kvalifisert til Ånden – og de åpenbaringer dette medfører.

Fullkommenhet er ingen forutsetning for personlig åpenbaring. Forutsetningen er daglig omvendelse (se Romerne 3:23). Hvis deres

Nephi viste sin tro på og kjærlighet til Frelseren ved sin lydighet mot Guds bud.

omvendelse er oppriktig og grundig (se L&p 58:42–43), vil forsoningens rensende kraft bringe Ånden for å veilede dere i livets viktige avgjørelser.

2. Gå videre i tro

Sett dere i Nephis situasjon. Faren deres sier at Herren har befalt familien å forlate deres rikdom og reise ut i villmarken. Skulle dere ikke gjerne ha visst noe om deres reise og bestemmelsessted?

Jeg antar at Nephi ville ha blitt begeistret om Herren tydelig hadde åpenbart hans fremtid. Men det var ikke slik Gud arbeidet med Nephi, og det er ikke slik han vil arbeide med dere.

Da Nephis familie reiste gjennom villmarken, fikk han bare instruksjoner “fra tid til annen” (1 Nephi 16:29; 18:1). Hvis han kunne se sitt livs reise med sikkerhet på forhånd, ville han ikke ha fått de sjelsutvidende og trosformende erfaringene som hjalp ham å bli en mer Kristuslignende mann.

Hvis dere venter på at Gud skal åpenbare hvilket hovedfag dere skal ta, hvem dere skal gifte dere med, hvilken stilling dere skal ta imot, hvor dere skal bo, om dere skal ta høyere utdanning og hvor mange barn dere skal få, vil dere sannsynligvis aldri forlate leiligheten. Jeg vitner om at personlig åpenbaring bare vil komme “fra tid til annen”.

Vår himmelske Fader ønsker at vi skal vokse, og det innebærer å utvikle vår evne til å veie fakta, gjøre vurderinger og ta avgjørelser. Men han innbyr oss også til å legge våre avgjørelser frem for ham i bønn (se L&p 9:7–9). Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum har sagt at svar på våre bønner kommer “på en av *tre* måter”.²

Bekreftelse

“For det første,” sa eldste Scott, “kan du føle fred, trøst og forsikring som bekrefter at din avgjørelse er riktig.”³ Min hustru Christy og jeg har oppdaget at visshet om viktige avgjørelser i livet kan formidles gjennom Skriftene, ofte etter tempelarbeid.

Etter mye overveielse og bønn bestemte vi oss for eksempel for å forlate vårt nye drømmehus i Texas, ta imot en ny stilling og flytte med seks små barn til Beijing i Kina. Vi ønsket imidlertid inderlig en åndelig bekreftelse på en så avgjørende manøver. Guddommelig forsikring kom til oss – i templet – mens vi leste disse ordene i Lære og pakter: “Det er min vilje at du [ikke] skal... bli mange dager

FOR REDUSERE FRYKT OG STYRKE SELVTILLIT

1. Adlyd budene.
2. Gå videre i tro.
3. Lev i nåtiden.
4. Benytt deg av andres styrke.

Nephi ville ha blitt begeistret om Herren tydelig hadde åpenbart hans fremtid. Men det var ikke slik Gud arbeidet med Nephi, og det er ikke slik han vil arbeide med dere.

Det vil komme øyeblikk i deres beslutningenes tiår da dere ikke kan utsette lenger, og må handle. Jeg har lært, slik eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum har sagt, at “vi vil få tilskyndelser når vi har gjort alt vi kan, det vil si når vi er ute i solen og arbeider, snarere enn når vi sitter i skyggen og ber om veiledning for det første skrittet vi skal ta.”⁶

Som med Nephi, vil Ånden når tiden er inne, bekrefte eller advare mot din valgte vei.

3. Lev i nåtiden

Nephis engasjement på reisen til det lovede land står i grell kontrast til hans brødre Laman og Lemuel. De besluttet å reise, men deres hjerte forlot aldri Jerusalem. Nephi reparerte sin brukne bue for å skaffe mat og utvant malm for å bygge et skip, mens brødrene synes å ha drevet dank i et telt.

Det finnes mange som Laman og Lemuel i dag. Men Herren trenger trofaste menn og kvinner som Nephi. Dere vil oppleve større fremgang i livet når dere forplikter dere helt og holdent til deres avgjørelser og prøver å utmerke dere i deres nåværende omstendigheter, selv om dere har et øye åpent for fremtiden.

Nephi er et eksempel på president Thomas S. Monsons kloke råd: “Dagdrømmer om fortiden og lengsler for fremtiden kan virke trøstende, men vil ikke overta plassen for livet her og nå.

på dette sted... Tenk... ikke på dine eiendeler. Dra til den østlige del av landet” (L&p 66:5–7).

Jesu Kristi røst i Skriftene, ledsaget av sterke følelser fra Den hellige ånd bekreftet at vår beslutning om å flytte til Kina var riktig.

Urolige følelser

Den andre måten vår himmelske Fader besvarer bønner på er ved en “urolig følelse, at dine tanker sløves, noe som indikerer at valget er feil.”⁴

Etter min misjon i Taiwan tenkte jeg at internasjonal jus ville være et godt karrierevalg. Da Christy og jeg overveide denne mulige fremtiden, forsto vi at ytterligere fem år med kostbar utdanning lå foran oss.

Den amerikanske økonomien var i kraftig tilbakegang, og vi hadde begrensede midler, så vi tenkte at Luftforsvarets reserveoffiserprogram ville være et klokt valg for å betale for min utdanning. Men da jeg tok de nødvendige prøvene og fylte ut papirene, klarte vi ikke å slå oss til ro med å skulle inngå denne forpliktelsen.

Ingen sløvning av tanker eller mørke følelser kom – bare fravær av fred.

Denne tilsynelatende ulogiske økonomiske beslutningen var inspirert, delvis fordi jeg ville ha vært en forferdelig advokat!

Guddommelig tillit

Gud besvarer bønner på en tredje måte: intet svar. “Når du lever verdig og ditt valg er i harmoni med Frelserens læresetninger og du trenger å handle,” sa eldste Scott, “så gjør det med tillit.”⁵

Nephis siste forsøk på å få tak i messingplatene illustrerer hvordan vi skulle gå frem med guddommelig tillit. Han skrev:

“Jeg ble ledet av Ånden, for jeg visste ikke på forhånd hva jeg skulle gjøre.

Likevel gikk jeg videre” (1 Nephi 4:6–7).

Dette er våre muligheters tid, og vi må gripe den.”⁷

4. Benytt dere av andres styrke

Selv etter at vi har søkt Ånden, gått videre med vår beslutning og har forpliktet oss helt og holdent til den, kan det fremdeles oppstå tvil med hensyn til vår beslutning. I slike omstendigheter kan et betrodd familiemedlem eller en venn gi råd og styrke til å holde stø kurs. Jeg tror at Nephis brud ble hans betrodde støttepunkt på reisen.

Jeg lærte å sette større pris Nephis hustru da jeg besøkte Kirkehistorisk

Et betrodd familiemedlem eller en venn kan gi råd og styrke til å holde stø kurs.

museum. Jeg ble trollbundet av et maleri der Nephi var bundet til masten på et skip, gjennomvåt i drivende uvær.⁸

Ved siden av Nephi var hans hustru og en av hans barn. Hun opplevde samme uvær og utfordringer som Nephi, men hun hadde trass i blikket, og de sterke armene hennes lå beskyttende rundt skuldrene hans. I det øyeblikket innså jeg at også jeg var velsignet med en lojal ektefelle som gir meg styrke i mine prøvelser. Jeg håpet at jeg kunne gi henne tilsvarende styrke.

Brødre, å bevare og styrke den åndelige styrken dere utviklet (eller ennå vil utvikle) som misjonær eller i annen rettsskaffen tjeneste, er deres beste ressurs for å bli en ønskverdig ektemann og far. Søstre, åndelig følsomhet, tro og mot

til å følge Jesus Kristus er blant deres beste egenskaper som hustru og mor.

Jeg oppfordrer dere til å bli den slags person deres nåværende eller fremtidige ektefelle kan motta kloke råd og styrke fra. En dydig mann og en verdig kvinne, beseglet for tid og all evighet i templet, kan gjøre vanskelige ting som likeverdige partnere.

Jeg lover at hvis dere vil anvende lærdommene som Nephi og vår tids profeter gir oss om å ta beslutninger, vil dere bli ledet videre med personlig åpenbaring “fra tid til annen”. Etter hvert som dere utvikler dere gjennom deres beslutningenes tiår, kan dere, i likhet med Nephi, ha tro til å si:

“Jeg ble ledet av Ånden, for jeg visste ikke på forhånd hva jeg skulle gjøre.

Likevel gikk jeg videre” (1 Nephi 4:6–7). ■

Fra talen “Nevertheless I Went Forth”, holdt under en andakt ved Brigham Young University 4. feb. 2014. Hele talen finnes på engelsk på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Robert D. Hales, “Til Det aronske prestedømme: Forberedelse til beslutningenes tiår,” *Liahona*, mai 2007, 48.
2. Richard G. Scott, “Benytt den himmelske gaven bønn,” *Liahona*, mai 2007, 10; uthevelse i originalen.
3. Richard G. Scott, “Benytt den himmelske gaven bønn,” 10.
4. Richard G. Scott, “Benytt den himmelske gaven bønn,” 10.
5. Richard G. Scott, “Benytt den himmelske gaven bønn,” 10.
6. Dallin H. Oaks, “I Hans egen beleilige tid, på Hans egen måte,” *Liahona*, aug. 2013, 26.
7. Thomas S. Monson, “På skattejakt,” *Liahona*, mai 2003, 19.
8. Se *Medhjelp*, av K. Sean Sullivan, i “Et verdensomspennende fokus på Mormons bok,” *Liahona*, des. 2000, 37.

SØK HAM

“Hvorfor søker dere den levende blant de døde?
Han er ikke her, han er oppstått!”

(Lukas 24:5-6.)

PÅ GRUNN AV JOSEPH

Oppdag seks måter ditt liv er (eller kan bli) annerledes på på grunn av profeten Joseph Smith.

Av Ted Barnes

Prestedømsavdelingen

Joseph Smith døde for over 170 år siden. Han levde bare i 38 år, og tilbragte mesteparten av denne tiden på steder så ukjente at du sannsynligvis bare vil finne dem på de mest detaljerte kart. Og du kjenner sikkert til mye av det han gjorde i sitt liv. Men har du tenkt på hvordan dette påvirker deg personlig? Selv om det er umulig å nevne alle disse måtene, kan du begynne med disse seks.

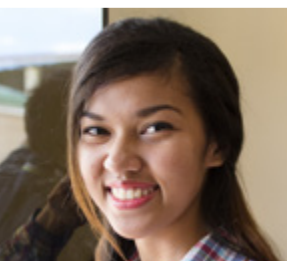
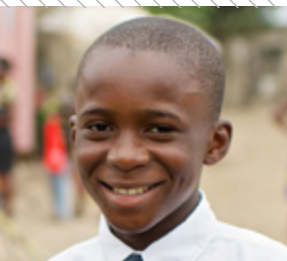
På grunn av Joseph Smith:

1. Forstår du hvem Gud og Jesus Kristus virkelig er.

Uavhengig av Joseph Smith ville du kanskje likevel tro på Gud Faderen og Jesus Kristus. Du kunne ha mottatt vitnesbyrdene i Bibelen. Men tenk på hvor mye dypere og rikere din forståelse er på grunn av det Joseph Smith gjenga – de frimodige, bekræftende vitnesbyrdene i Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle. For eksempel vet du noe som det meste av verden ikke vet – at den oppstandne Frelseren viste seg i Amerika – noe som beviser, med hans egne ord, at han ikke bare er “Israels Gud, [men også] hele jordens Gud” (3 Nephi 11:14).

Tenk på hvordan ditt vitnesbyrd om vår himmelske Fader og Jesus Kristus blir styrket ved de mektige vitnesbyrdene fra profeter som Nephi, Alma og Moroni – for ikke å snakke om Joseph Smith selv, som erklærte: “Han lever! For vi så ham, ja, ved Guds høyre hånd” (L&P 76:22–23). I en tid da tro på Gud og Jesus Kristus blir utfordret og ofte oppgitt, er det en enorm velsignelse å ha dette ytterligere lys!

3. Familien din kan være evig.

Hvorfor er så mange forvirret med hensyn til viktigheten av ekteskap og familie? Kanskje fordi de ikke kjenner læren som ble gjengitt gjennom Joseph Smith, om at ekteskap og familie er forordnet av Gud og er ment å være evig (se L&p 49:15; 132:7). Dette er ikke bare menneskeskapte tradisjoner som samfunnet har vokst fra – de er en del av himmelens evige orden. Og takket være de prestedømsnøkler og tempelordinanser som ble gjengitt gjennom Joseph Smith, kan din evige familie begynne her på jorden.

2. Du vet at du er et Guds barn – og det samme gjelder alle andre.

Kanskje den viktigste sannheten Joseph Smith gjenga, var sannheten om vårt forhold til Gud.¹ Han er bokstavelig talt vår far. Har du noen gang virkelig tenkt over følgene av denne kjensgjerningen? Det forandrer ditt syn på deg selv – uavhengig av hva verden mener om deg, vet du at du er et elsket barn av Gud, med hans egenskaper i deg. Det forandrer ditt syn på andre – plutselig er alle og *enhver* din bror eller søster. Det forandrer ditt syn på selve livet – alle dets gleder og prøvelser er en del av vår himmelske Faders plan for å hjelpe deg å bli mer lik ham. Ikke verst til å være noe du synger om i Primær!²

4. Du har tilgang til prestedømmet og dets velsignelser.

Fordi Gud gjenga sitt prestedømme gjennom Joseph Smith, kan du bli døpt og motta Den hellige ånds gave. Du kan be om prestedømsvelsignelser for helbredelse, trøst og veiledning. Du kan inngå hellige pakter som binder deg til Gud. Og du kan fornye dine pakter hver uke når du tar del i nadverden. Gjennom prestedømmets ordinanser kommer Guds kraft inn i ditt liv (se L&p 84:20–21). Ingenting av dette ville vært mulig uten det arbeid som ble utført gjennom Joseph Smith.

5. Du er fri for avhengighet av skadelige stoffer.

Eller i hvert fall kan du være det hvis du adlyder åpenbaringen Joseph mottok i 1833, lenge før det var vitenskapelig bevist at tobakk forårsaker lungekreft og alkohol er knyttet til lever-sykdom. Når man har en profet som åpenbarer Guds visdom, hvorfor vente til verdens visdom følger etter? Visdomsordet viser at Gud bryr seg ikke bare om vår ånd, men også om vårt legeme (se L&p 89). Slik åpenbaringene til Joseph Smith viste, gjør et legeme oss tross alt mer – ikke mindre – lik vår Fader i himmelen, som også har et legeme av kjøtt og ben (se L&p 130:22).

DELTA I DISKUSJONEN

TING Å GRUNNE PÅ TIL SØNDAG

- Hvordan kan jeg styrke mitt vitnesbyrd om profeten Joseph Smith?
- Hvordan kan jeg bedre vise takknemlighet for den levende profeten ved mine ord og handlinger?

TING DU KAN GJØRE

- I kirken, til familie og venner eller på sosiale medier kan du fortelle hvordan profeten Joseph Smith har påvirket ditt liv.
- Akkurat slik Joseph Smith gjorde, kan du rette spørsmålene dine til vår himmelske Fader. Ta deg tid til å knele i bønn og be ham om veiledning. Etterpå må du vente og lytte etter tanker eller følelser. Skriv ned tankene dine i dagboken.
- Les talen "Joseph Smith" av eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum fra generalkonferansen i oktober 2014. Legg en plan for å anvende de to forslagene han gir om å utvikle og bære vitnesbyrd om Joseph Smith.

6. Du kan vite sannheten selv gjennom Den hellige ånd.

Da den unge Joseph gikk inn i Den hellige lund i 1820, var det en alminnelig trosoppfatning blant mange kirkesamfunn at åpenbaring hørte fortiden til. Josephs første syn viste at dette var feil. Himlene er åpne – og ikke bare for

profeter. Alle som har et spørsmål, kan motta svar ved å søke ydmykt og flittig (se L&p 42; 88:63). Eksempelvis kan du selv finne ut at Joseph Smith var Guds profet på samme måte som Joseph fant det ut – ved å spørre Gud selv.

Denne listen er bare en begynnelse. Hva vil du legge til? Hvordan er livet ditt annerledes på grunn av Joseph Smith? ■

NOTER

1. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 37–44.
2. Se "Jeg er Guds kjære barn," *Salmer*, nr. 187.

“Den levende profet er viktigere for oss enn en død profet...”

Guds åpenbaring til Adam ga ikke Noah instruksjon om hvordan han skulle bygge arken. Noah trengte sin egen åpenbaring. Derfor er den viktigste profeten for dere og meg, den som lever i vår tid, og som Herren nå åpenbarer sin vilje for oss til. Derfor er det viktigste vi kan lese, profetens ord... slik vi finner dem hver måned i Kirkens tidskrifter. Vår marsjordre for hver 6-månedersperiode finnes i talene fra generalkonferansen, som er trykt i *[Liahona]*” ...

“Vokt dere for dem som vil sette de døde profeter opp mot de levende profeter, for **de levende profeter har alltid forrang.**” ■

Fra President Ezra Taft Benson (1899–1994), “Fjorten avgjørende grunner til å følge profeten” (Andakt ved Brigham Young University, feb. 26, 1980), 2, speeches.byu.edu.

Fortell om dine ideer

Hva betyr det for deg å oppholde de levende profeter? Del dine ideer med familie og venner eller på sosiale medier.

FRELSERENS EKSEMPEL PÅ *lydighet*

*Hans eksempel er mønsteret
vi alle skulle følge.*

“**A**v alle lærdommer vi får av Frelserens liv, er ingen tydeligere og mer virkningsfulle enn lærdommen om lydighet,” sa eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum under generalkonferansen i april 2014.

Frelserens eksempel lærer oss ikke bare *hvorfor* lydighet til vår himmelske Fader er viktig, men også *hvordan* vi kan være lydige. Mens du leser følgende eksempler fra hans tjenestegjerning, kan du tenke på hvordan de kan stake ut en vei du kan følge i ditt liv.

“JEG SØKER
IKKE MIN VILJE,
MEN HANS
VILJE
SOM HAR
SENDT MEG.”

(Johannes 5:30; se også
Johannes 6:38; 8:28-29; 14:31)

1

6

7

UNGDOM

8
“GJENNOM HELE [KRISTI]
TJENESTEGJERNING BLE
HAN ‘UTSATT FOR
FRISTELSER,
MEN GA IKKE
AKT PÅ DEM’

[L&P 20:22].”
–Eldste Robert D. Hales

9

4

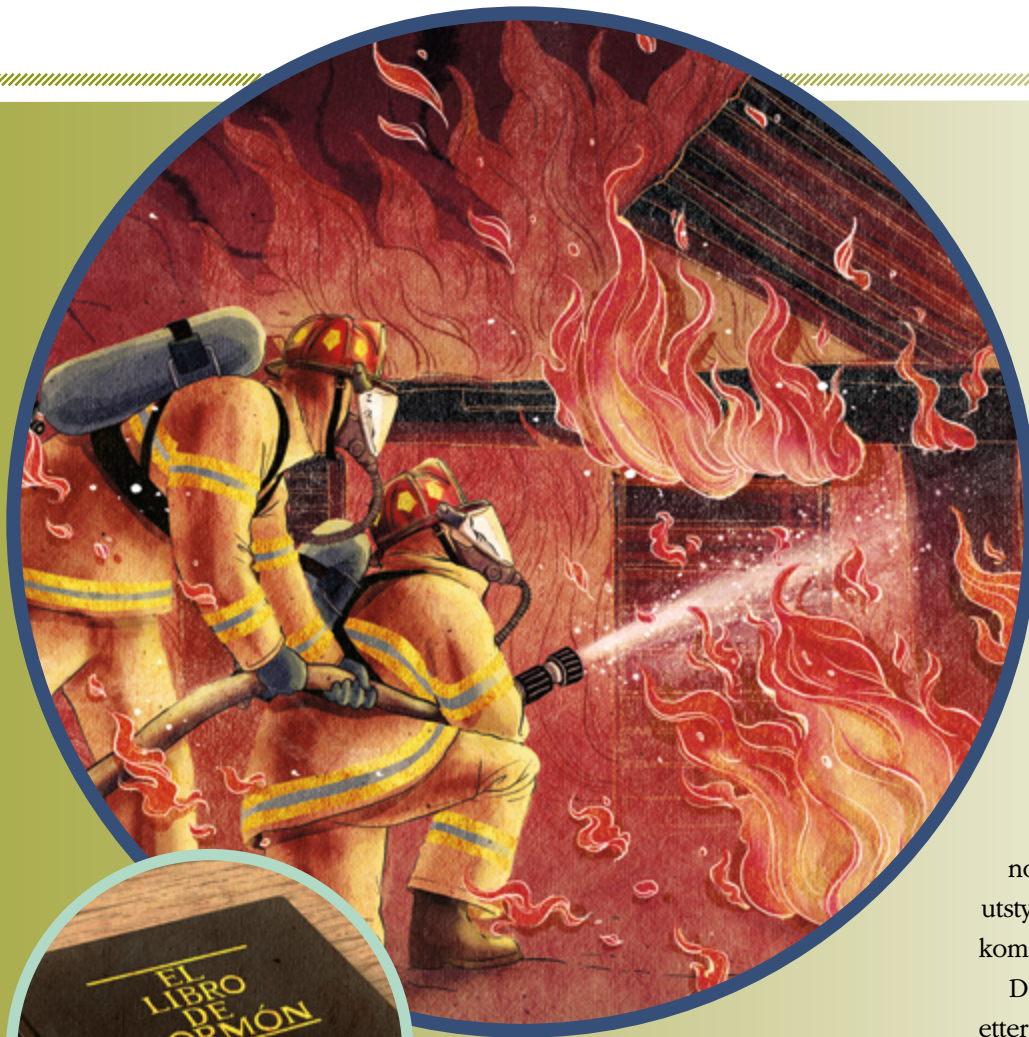
7. Alltid lydige mot sin Fader, dro Jesus til ånde-
verdenen og organiserte
misjonærarbeidet der (se
1 Peter 3:18-20; 4:6).

8. Jesus ble fristet av
Satan, men han ga ikke
etter (se Matteus 4:1-11;
L&p 20:22).

9. Han fortsetter å gjøre
Faderens vilje og lede
Kirken (se Joseph Smith -
Historie 1:16-17; L&p 19:2, 24).

5

BRANNMENN OG GUDS RUSTNING

Det var en stille dag i jobben min som frivillig brannmann, så jeg bestemte meg for å lese Mormons bok. Da en av mine kolleger så meg lese, spurte han om jeg visste hvordan vi kan ta på Guds rustning i vår tid. Mens vi snakket sammen, gikk alarmen. Det var brann i en butikk i nærheten.

Vi skyndet oss å få på oss utstyret, og dro rett dit. Flammene var enorme, og da vi nærmet oss butikken, var det noe som eksploderte i vår retning. Flammene omsluttet oss. Eksplosjonen gjorde min kollega og meg desorientert i noen sekunder. Men takket være utstyret og de beskyttende klærne, kom vi ikke til skade.

Da vi kom tilbake til stasjonen etter å ha slukket brannen, spurte jeg medarbeideren min om han husket sitt spørsmål om Guds rustning. Det sa han at han gjorde, og jeg forklarte at Guds rustning er som den beskyttende utrustningen vår. Vi må alltid bære den slik at vi kan motstå djevelens voldsomme angrep. Hvis vi holder budene, vil vi bli velsignet med den beskyttende kraft som Guds rustning gir, og Den hellige ånd vil være vår veileder. ■

Fernando de la Rosa Marrón, Mexico

MITT FAVORITT-SKRIFTSTED

1 Samuelsbok 16:7. “HERREN SER IKKE PÅ DET MENNESKET SER PÅ, FOR MENNESKET SER PÅ DET YTRE, MEN HERREN SER PÅ HJERTET.”

Før jeg ble medlem av Kirken, hadde jeg alltid betraktet meg som et vanlig menneske med alminnelige evner. Jeg følte at jeg ikke hadde noe av verdi å tilby. Jeg var redd for å vise andre hvem jeg var på grunn av frykt for å bli avvist og såret. Jeg trodde at alle rundt meg var sterkere, klokere og bedre enn meg.

Men alle disse perspektivene forandret seg da jeg ble medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg lærte at vi alle er Guds barn som har arvet guddommelige egenskaper. Jeg forstår nå at det ikke er noen konkurranse om hvem som er klokere, rikere eller penere. I Herrens øyne er vi alle like, og han er den som dømmes - ikke basert på våre fysiske trekk, men på vår lydighet og vårt ønske om å følge den vei han har fastsatt. ■

Joan Azucena, Filipinene

VIL DU ARBEIDE PÅ SØNDAG?

Da jeg var 15 år gammel, fikk jeg et sterkt vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium og var så glad for å slutte meg til Kirken. Den gangen arbeidet jeg for å hjelpe til med å forsørge familien. Ikke lenge etter at jeg ble døpt, mistet jeg imidlertid jobben.

Jeg måtte finne meg en ny jobb snart, for familien var avhengig av meg, men alle jobbene jeg søkte krevde at jeg jobbet på søndager. Jeg avsto mange jobbtillbud fordi jeg visste at jeg måtte være i kirken på søndager (se L&p 59:9–10).

Etter to måneder med søking, hadde jeg fremdeles ikke funnet en jobb. Mor var ikke medlem av Kirken, og selv om hun trodde på Gud, var hun veldig sint fordi jeg avsto så mange jobber.

En kveld så hun på meg med tårer i øynene og spurte: “Hvorfor lar Gud dette skje med oss når du er så trofast og gjør det rette?”

Jeg svarte: “Mamma, jeg vet ikke hvorfor dette skjer med oss, men jeg vet at jeg gjør det

rette, og jeg vet at Gud vil velsigne oss for det.”

Neste morgen ga noen meg et betydelig pengebeløp for å bruke to dager på å flytte en tung last fra ett hus til et annet. Arbeidet var anstrengende, men da jeg mottok pengene, gikk jeg rett hjem og takket Gud i bønn. Jeg fant meg snart en god jobb som ga meg fri på søndager, og jeg har ikke vært arbeidsledig siden.

Jeg er glad for at jeg valgte å heligholde sabbatsdagen. Det er mange utfordringer i livet, men jeg vet at hvis vi prøver å være sterke til tross for disse utfordringene, vil Herren velsigne oss. ■

Sahil Sharma, India

Av eldste
Neil L. Andersen
i De tolv apostlers
quorum

HVORDAN VI KAN VÆRE KLOKE

I dagens flodbølge av informasjon har vi et desperat behov for visdom – visdom til å **sortere og skjelne** hvordan vi skal anvende det vi lærer.

La oss huske:

1. Vi må søke visdom.
2. Visdom er flerdimensjonell og finnes i forskjellige former og kulører.
3. Visdom som høstes tidlig, bringer enorme velsignelser.
4. Visdom på ett område kan kanskje ikke overføres til et annet.
5. Verdens visdom, som i mange tilfeller kan være svært verdifull, er mest verdifull når den ydmykt bøyer seg for Guds visdom.

Skriftene beskriver to typer visdom: verdens visdom og Guds visdom. Verdens visdom har både en positiv og en negativ bestanddel. Den mørkeste beskrivelse er at den kan beskrives som delvis sannhet, blandet med intelligens og manipulering, for å oppnå selviske eller onde hensikter.

Det er en annen slags verdens visdom som er langt fra så dårlig. Den er faktisk svært positiv. Denne visdom erverves samvittighetsfullt gjennom **studium, overveie, observasjon og hardt arbeid**. Den er svært verdifull og nyttig i alt vi gjør. Gode og skikkelige mennesker mottar den etter hvert som vi lever vårt liv på jorden.

Mer viktig er det at den visdom som fører til suksess i verden, må være villig til å underkaste seg Guds visdom og ikke tro at den kan erstatte den.

All visdom er ikke jevnbyrdig. Vi trenger å lære at når det er konflikt mellom verdens visdom og Guds visdom, må vår vilje **bøye seg for Guds visdom**.

Jeg foreslår at dere tar for dere noen av de sakene dere er opptatt av. Trekk en strek nedover midten av et ark. Lag en liste over verdens visdom på venstre side og Guds visdom på høyre side. Skriv ned de sakene som er i konflikt med hverandre.

Hvilke valg tar du?

I kapittel 45 av Lære og pakter, som omhandler hendelsene som leder opp til Frelserens annet komme, forteller Herren igjen historien om de ti jomfruer og gir oss deretter følgende ord: “For de som er kloke og har mottatt sannheten og har antatt Den Hellige Ånd som sin veileder og ikke er blitt ført vill, sannelig sier jeg dere, de skal ikke

bli hugget ned og kastet i ilden, men skal utholde dagen” (se L&p 45:57).

La oss **trakte etter Guds visdom**. Det er mye vi kan lære nettopp nå om visdom. Jeg lover dere at Herrens velsignelser vil være med dere når dere søker visdom, Guds visdom. Han vil så gjerne dele sin visdom med oss. Og hvis vi vil være lydige og ydmykt be og trakte etter den, vil den komme. ■

Fra en tale holdt under en eksamensfest ved Brigham Young University 10. april 2009.

HVORDAN HAR DU ANVENDT DETTE?

“Det er alltid to muligheter til å velge. Du kan velge hva du vil. Men du skulle ta kloke avgjørelser. Jeg kan si at å velge Herren kan hjelpe deg gjennom hver dag, og å ha Den hellige ånd ved din side kan hjelpe deg gjennom enhver situasjon. Å velge feil side kan gjøre deg ulykkelig, en følelse som vil virke som lykke en kort periode, men etterpå vil du se konsekvensene, og du vil angre bittert på beslutningen du har tatt. Hold deg på Herrens side! Det er ikke alltid lett, men det er verdt det!”

Samuel J., Østerrike

Er det i orden å gå på **dans** eller **fest** der jeg vet at det vil foregå **dårlige ting**, for å være et **godt eksempel**?

Tenk etter: "Hva slags eksempel tror jeg egentlig jeg vil sette i denne situasjonen?" Hvis du har tenkt å gå et sted hvor det kan være narkotika eller alkohol, uanstendig påkledning, musikk med insinuerende sangtekster, eller uanstendig dans, hvordan skal du vise andre hvor mye moro de kan ha uten disse tingene? Ville menneskene rundt deg tenke: "Er ikke det et flott eksempel på tro og normer?" eller "Hvorfor kommer han eller hun hit?" I de fleste tilfeller vil du være et mye bedre eksempel ved å ikke gå i det hele tatt, fordi du ikke bevisst og med vitende og vilje utsetter deg for fristelse. ■

Hvor stor **innflytelse** har **Satan** over **tankene** mine?

Vår himmelske Fader sørger for at vi har moralsk handlefrihet, evnen til å velge godt eller ondt. Han vil ikke tvinge oss til å gjøre godt, og djevelen kan ikke tvinge oss til å gjøre ondt (se

Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith [2007], 214).

Så når det gjelder dine tanker, har djevelen bare så stor innflytelse som du er villig til å gi ham. Profeten Joseph Smith sa: "Satan kan

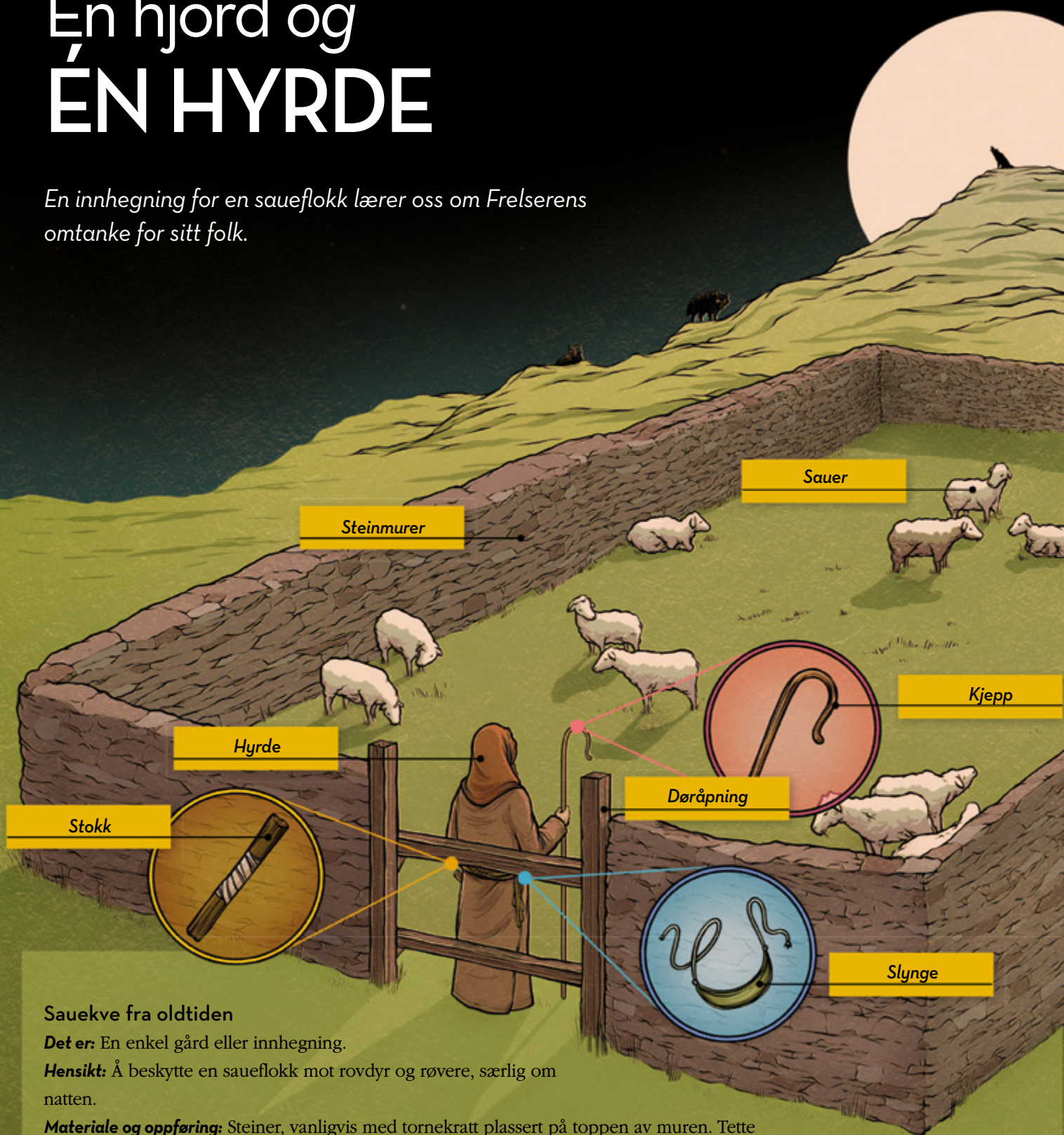
ikke forføre oss med sine fristelser med mindre vi i vårt hjerte samtykker og gir etter" (*Læresetninger – Joseph Smith*, 213). Han sa også: "Djevelen har ingen makt over oss med mindre vi gir ham tillatelse" (214).

Dessuten forteller Skriftene oss at "det er ingen, uten Gud, som kjenner dine tanker og ditt hjertes

hensikter" (L&p 6:16), så Satan kan ikke vite hva du tenker. Han kan bare komme med fristelser og forlokkelser. Men hvis du velger å følge dem, får han større makt over deg og fristelsene blir sterkere. På samme måte, hvis du motstår det onde og velger det gode, vil du bli styrket og velsignet. ■

Én hjord og ÉN HYRDE

En innhegning for en saueflokk lærer oss om Frelserens omtanke for sitt folk.

Sauekve fra oldtiden

Det er: En enkel gård eller innhegning.

Hensikt: Å beskytte en saueflokk mot rovdyr og røvere, særlig om natten.

Materiale og oppføring: Steiner, vanligvis med tornekratt plassert på toppen av muren. Tette tornebusker ble også ofte brukt til å lage et gjerde til en midlertidig, provisorisk sauekve. Huler kunne også noen ganger fungere som en sauekve, med mindre barrierer av stein eller kratt foran dem.

FAKTA FRA BIBELEN

- Sauer var en svært verdifull kilde til kjøtt, melk, fett, ull, skinn og horn, og var et av de viktigste offerdyrene.
- I Israel er ulver, hyener, pantere og sjakaler noen av rovdyrene som ville ha jaktet på sauer. I oldtiden fantes det også løver og bjørner i området (se 1 Samuel 17:33-37).
- Hyrdene brukte en kjepp til å lede sauene og en stokk og en slynge til å forsvare dem.
- En hyrde ledet sauene til mat og vann om dagen (se Salmene 23:1-2) og tilbake til innhegningen om kvelden. Hyrden pleide å telle sauene når de kom hjem, og lette etter dem om noen manglet. Han lå så i døråpningen til innhegningen for å beskytte dem.
- Jesus Kristus kalte seg den gode hyrde (se Johannes 10:11-15) fordi han satte livet til for oss. Han sammenlignet seg også med døren til sauekveen (se Johannes 10:1-9) fordi det er gjennom ham vi får åndelig næring, hvile, fred, frelse og opphøyelse.
- Apostelen Paulus sammenlignet Kirken med en saueflokk (se Apostlenes gjerninger 20:28).

ILLUSTRASJON: DAVID HABBEN, DETALI FRA KRISTUS OG DEN RIKE UNGE MANNEN, AV HENRICH HOFMANN

ANDRE FÅR

Freiseren talte om "andre får, som ikke hører til i denne kveen" (Johannes 10:16), noe som betyr nephittene og lamanittene, som hadde blitt ledet bort fra Israels hus (se 3 Nephi 15:14-24). Han talte også om å besøke Israels tapte stammer (se 3 Nephi 15:20; 16:1-3).

Hva vi kan lære

En sauekve er:

Der hjorden samles. Som medlemmer av Kirken deler vi et bånd av enhet ved vår tro og våre pakter, så vel som ved bokstavelig talt å samles. President Henry B. Eyring, førstestådgiver i Det første presidentskap, har sagt: "Den enhetens glede som [vår himmelske Fader] så gjerne vil gi oss, er ikke isolert. Vi må søke den og kvalifisere oss for den sammen med andre. Da er det ikke rart at Gud oppfordrer oss til å komme sammen så han kan velsigne oss. Han vil at vi skal samle oss i familier. Han har opprettet klasser, menigheter og grener og befalt oss å møte sammen ofte. I disse sammenkomstene... kan vi be om og arbeide mot den enhet som vil gi oss glede og øke vår evne til å tjene" ("Våre hjerter knyttet sammen i enighet," *Liahona*, nov. 2008, 69).

Et sted for trygghet og hvile. I Jesus Kristus kan vi "finne hvile for [våre] sjeler" (Matteus 11:29). Hans kirke er "et forsvar og en tilflukt" (1&p 115:6). Og som president Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, har sagt: "Vi finner trygghet og sikkerhet for oss selv... ved å overholde de pakter vi har inngått og ved å leve opp til de alminnelige handlinger av lydighet som kreves av Kristi tilhengere" ("Disse tingene vet jeg," *Liahona*, mai 2013, 7).

Vaktet av hyrden. Jesus Kristus er den gode hyrde som redder oss. Han led og døde for at vi kunne overvinne synd og død og vende tilbake til vår himmelske Fader. Når vi kommer til Kristus og er lydige mot hans bud, vil han velsigne, veilede og beskytte oss, både enkeltvis og som hans paktsfolk. ■

“Hvordan kan jeg bli trygg nok til å snakke med biskopen om problemer eller bekymringer?”

Du er kanskje nervøs for å snakke med biskopen om ting du strever med, og det er normalt. Vi blir ofte nervøse før nye erfaringer eller før vi snakker med en voksen.

Men biskopen er kalt av Gud. Han ble kalt fordi han er en trofast Jesu Kristi disippel. Han vil gjøre sitt beste for å være vennlig og forståelsesfull. Hans mål er å hjelpe deg å komme til Frelseren, så du kan finne fred. Til å begynne med kan det føles flaut å snakke med ham om dine spørsmål eller synder, men han vil ikke synes mindre godt om deg. Han vil tvert imot bli glad for at du har et ønske om å bli bedre. Og han vil holde samtalene med deg fortrolige.

Du behøver ikke å bære byrdene dine alene. Biskopen kan hjelpe deg å finne svar på spørsmålene dine, og om nødvendig hjelpe deg å omvende deg og overvinne skyldfølelse, fortvilelse eller en følelse av uverdighet ved Kristi forsoning.

Når du snakker med biskopen, vil du føle hans kjærlighet til deg. Selv om han er ansvarlig for hele menigheten eller grenen, fokuserer han først og fremst på unge menns og unge kvinners velbefinnende. Du besværer ham ikke ved å be om hjelp.

Du kan be til vår himmelske Fader om styrke og mot til å snakke med biskopen. Han har gitt biskopen myndighet til å hjelpe deg, og biskopen vil gjerne gjøre det. Hvis du kommer med et åpent hjerte og et ønske om å bli bedre, vil du oppdage at du føler deg mye bedre når du forlater kontoret hans.

Han vil ikke svikte din tillit

Jeg har lært at en biskop trolig er den mest pålitelige voksne en tenåring kan søke hjelp hos. Han vil aldri svikte din tillit – alt du forteller ham, blir på hans kontor. Noen ganger er det så vanskelig å fortelle om problemene, men å snakke ansikt til ansikt med en som er glad i deg og bryr seg og ønsker ditt beste, gjør det mye lettere.

Nicole S., 18 år, Idaho, USA

Biskopen er villig til å hjelpe

Jeg pleide å føle meg utilpass under intervjuer, men til slutt innså jeg at biskopen alltid var villig til å hjelpe meg å løse mine problemer. Stol på biskopen. Han er en hyrde, og menigheten er hans hjord.

Jaime R., 19 år, Cochabamba, Bolivia

Du kan stole på ham

Din biskop eller grens-president er i sannhet en Herrens tjener.

Du kan stole på hans veiledning når du søker inspirasjon fra Den hellige ånd og Skriftene. Du må forstå at biskopen er der for å hjelpe, og at han blir ledet av Gud.

Stanislav R., 19 år, Donetsk, Ukraina

Han vil ikke synes mindre godt om deg

Biskopen er gitt myndighet til å veilede deg gjennom trinnene til

omvendelse. Noen ganger er det å gå til biskopen den eneste måten å omvende deg fullstendig gjennom Frelseren på. Da jeg trengte å snakke med biskopen, hjalp han meg å finne Frelseren og overvinne det dypeste såret jeg noensinne har hatt. Biskopen ønsker å hjelpe deg. Han er kalt til å ta vare på deg, og han vil ikke synes mindre godt om deg på grunn av noe du trenger å snakke med ham om.

Madison D., 18 år, Utah, USA

Husk at han er glad i deg

Hvis du har noe du virkelig ønsker å snakke med biskopen om, kan det være lettere å snakke med ham om skolen og andre generelle ting først. Hvis du er nervøs fordi du må snakke med ham om ting du må omvende deg fra, må du huske at han er glad i deg. Du behøver ikke være nervøs for hva han vil synes om deg, for hvorfor skulle han se ned på deg for å ønske å komme nærmere Kristus?

Ashley D., 17 år, Arizona, USA

Be om å få vite

Tenk etter hvorfor du føler deg utilpass med å snakke med biskopen. Tror du ikke han vil være i stand til å løse problemene dine? Be om å få vite at biskopen er glad i deg og er kalt til å hjelpe deg.

Adam H., 13 år, California, USA

Selv om du gjør feil

Det kan være vanskelig og flaut å bekjenne ting for biskopen, men når du går ut fra kontoret hans, vil du føle deg lettet, og du vil vite at vår himmelske Fader elsker deg. Han ønsker at du skal være lykkelig, selv om du gjør feil.

Amanda W., 16 år, Utah, USA

Han er her for å hjelpe

Biskopen er menighetens hyrde. Husk at han vil gjøre sitt beste for å hjelpe deg, og han har Guds kraft på sin side. Hvis du er redd, kan du be om styrke til å snakke med biskopen. Til slutt vil du være glad for at du gikk til ham – og det vil være verdt det.

Samuel H., 14 år, Idaho, USA

For mer informasjon om dette emnet, se C. Scott Grow, "Hvorfor og hva må jeg bekjenne for min biskop?" Liahona, okt. 2013, 59.

BETRO DEG TIL HAM

“Søk råd fra dine prestedømsledere, spesielt biskopen. Han

kjenner normene, og han vet hva han skal undervise deg. Søk anledninger til å være sammen med ham. Du kan forvente at han vil stille direkte, inngående spørsmål. Stol på ham. Betro deg til ham. Be ham hjelpe deg å forstå hva Herren forventer av deg. Bestem deg for å etterleve Kirkens moralnormer. Et meningsfylt forhold til en voksen leder er avgjørende for å hjelpe deg å holde deg moralsk ren og verdig.”

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum, "Renhet går forut for makt," Lys over Norge, jan. 1991, 34.

KOMMENDE SPØRSMÅL

“Jeg blir gjort narr av på skolen fordi jeg er medlem av Kirken. Jeg vet at jeg må stå frem for det jeg tror på, men det er så vanskelig! Hvordan kan jeg bli modig nok til å be disse personene om å slutte?”

Send ditt svar og, hvis ønskelig, et høyoppløselig bilde innen 1. mai 2015, på liahona.lds.org, pr. e-post til liahona@ldschurch.org, eller i posten (se adresse på side 3).

Følgende informasjon og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og foto.

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

Ellie visste hvem helten hennes var, men hun var redd for å si det.

Hvem er

Av Charlotte Mae Sheppard

Basert på en sann historie

“Stå ved din tro, og vis iver og glød. Strid som en kriger, og kjemp til din død” (Barnas sangbok, 80).

Ellie bet nervøst på tommelfingerne-len sin. Frøken Fitz gikk nedover radene med pulter og stilte hver elev et spørsmål, en etter en.

“Hvem er din helt?” spurte frøken Fitz Jeremy.

Jeremy svarte uten å nøle. “Min far!” sa han stolt.

din helt?

Frøken Fitz smilte. "Og din, Sarah?"

Svaret hennes kom like raskt. "Abraham Lincoln."

Ellie følte hjertet hamre da frøken Fitz fortsatte nedover raden. De hadde snakket om helter hele dagen, og nå skulle alle si hvem som var deres helt – foran hele klassen!

Amber og Justin sa at mødrene deres var helten.

Walter sa at hans var bestefaren. Noen andre elever sa at deres var en konge eller president.

Det var bare noen få elever igjen før frøken Fitz kom til Ellie. Hun måtte komme på en helt – og det fort.

Ellie stirret sjenert ned på skoene sine. Å komme på en helt var ikke det egentlige problemet. Hun visste

allerede hvem helten hennes var. Det var Jesus Kristus. Han hadde helbredet syke, oppreist døde og betalt prisen for alles synder.

Han var den største helten som noen sinne har levd! Hun var bare redd for å si det.

Ellie bet på tommelfingerne igjen ved tanken på å fortelle hele klassen at Jesus Kristus var helten hennes. Hva om Jeremy lo av henne? Hva om Sarah og Amber hvisket om henne i friminuttet?

Naturligvis visste hun at Jesus Kristus var helten hennes. Men det betydde ikke at alle andre behøvde å vite det også.

Frøken Fitz stoppet rett foran Ellies pult og smilte. "Og hvem er din helt, Ellie?"

Ellie kikket på raden med elever ved siden av seg og så opp på frøken Fitz. "Abraham Lincoln," hvisket hun.

Frøken Fitz strålte. "Bra!" sa hun da hun gikk til neste elev i raden.

Så snart hun var borte, sank Ellies skuldre av lettelse. Takk og pris at det var over. Det siste hun trengte, var at alle i klassen fikk vite at helten hennes var –

"Jesus Kristus," sa en stemme.

Ellie sperret opp øynene idet hun sakte vendte blikket. Der – bare litt lenger nede i raden – satt en liten gutt med rufset hår. Han var tynn og sjenert, og han satt alltid bakerst i klasserommet. Ellie visste ikke engang hva han het. Hun kunne ikke huske at han hadde sagt et eneste ord – før nå.

Noen få elever snudde seg og stirret på gutten, men han la ikke merke til dem. Han bare så på frøken Fitz og snakket igjen. "Min helt er Jesus Kristus."

Frøken Fitz smilte bredt og fortsatte nedover raden. Men Ellie så forundret på gutten. Hun hadde vært redd for å fortelle alle om helten sin, men ikke han. Han gikk ikke engang i hennes kirke! Men han visste hvor viktig det var å være et eksempel for Jesus Kristus, selv om det var vanskelig.

Ellie smilte til gutten. Hun ville ikke være redd for å si hvem helten hennes var mer. Tross alt hadde hun to av dem nå. ■

Artikkelforfatteren bor i California, USA.

Bønner og katedraler

Av McKelle George

Basert på en sann historie

“Dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre” (Johannes 13:35).

Dani kikket opp, men kunne fremdeles ikke se toppen av den vakre katedralen. Folk som tilhørte en annen kirke, kom hit.

Dani kunne ikke forstå hvorfor familien hennes besøkte denne kirken på en fredag, men pappa sa at de skulle på noe som kalles aftenandakt.

“Hva er det?” spurte Dani.

“Det er et møte hvor folk synger, leser Skriftene og ber sammen,” sa pappa. “Som en stor familie på slutten av dagen.”

Dani syntes det hørtes bra ut. Hun og familien var på ferie i England. Sist søndag hadde de gått en menighet i en by som heter York. I Primær kunne alle barna de samme skriftstedene og sangene som Dani. Hun visste at menigheten hun besøkte, tilhørte Jesu sanne kirke, akkurat som menigheten hennes hjemme.

Men denne katedralen var svært forskjellig fra det hun var vant til. Hun la merke til et lite bord med mange stearinlys. Dani så en gutt tenne et stearinlys.

“Hvorfor tenner du stearinlys?” spurte Dani ham.

Gutten smilte. “Jeg tenner et stearinlys når jeg ber om spesielle ting.

“Vi skulle elske alle mennesker, være gode til å lytte og ta hensyn til deres oppriktige trosoppfatninger.”

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum, “Ha kjærlighet for andre, og lev med meningsforskjeller,” *Liahona*, nov. 2014, 27.

Så lenge flammen brenner, håper jeg bønnen vil fortsette å bli hørt av Gud.”

Dani syntes det så ut som vanlige stearinlys. Hun var litt forvirret, men hun ønsket å være høflig. Hun smilte til gutten.

Dani og familien satte seg, og snart begynte aftenandakten. Hun så den samme gutten noen få rader unna. Så innså hun at hun ikke kunne noen av sangene alle sang. Da de ba, leste de fra en liten bok. Alt syntes å være annerledes enn hva hun var vant til.

Men musikken var vakker, selv om den ikke var kjent. Så reiste en mann seg for å lese i Skriftene. Han var kledd i kapper, istedenfor dress og slips som Danis biskop. Men da han begynte å lese, skjønnte Dani at denne historien var kjent! Han leste om da Jesus helbredet de 10 spedalske.

“Pappa,” hvisket Dani, “jeg elsker denne historien.”

Pappa smilte. “Jeg også.”

Så holdt mannen i kappene en bønn. Han ba Gud om å velsigne de syke og trengende. Akkurat som Dani gjorde! Han ba også om en spesiell velsignelse for lederne i hans kirke. Dani husket at familien hennes alltid ba vår himmelske

Fader velsigne president Thomas S. Monson og hans rådgivere.

En varm følelse kom over Dani. Hun visste at vår himmelske Fader fortalte henne at han elsket *alle* sine barn og hørte *alle* deres bønner, selv om de gikk i en annen kirke og ikke hadde evangeliets fylde.

Da de reiste seg for å dra, sjekket pappa telefonen sin. Han virket lei seg da han leste meldingene sine. “Søster Monson er død,” sa han.

“Å, nei!” Dani holdt en kort bønn inni seg om at det måtte gå bra med president Monson.

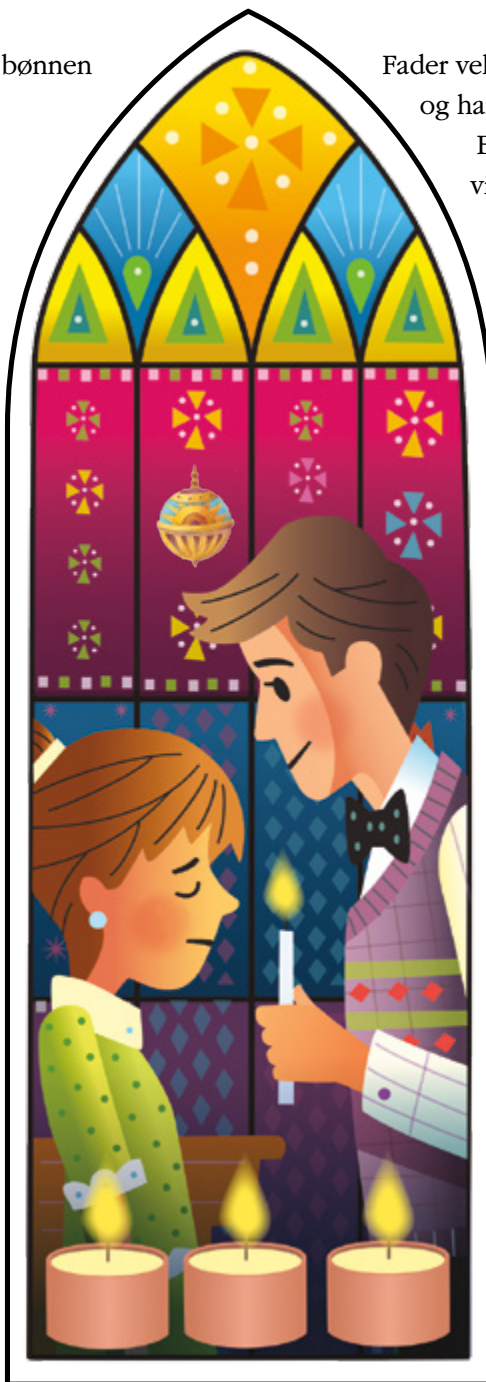
“Går det bra med deg?” var det noen som spurte. Det var gutten fra tidligere. Han hadde hørt Dani, og han virket bekymret.

“Søster Monson er død,” sa Dani. “Hun var gift med profeten vår, president Monson.”

“Det var trist,” sa han vennlig. “Jeg skal tenne et stearinlys for ham.”

Dani smilte og takket ham. Hun syntes det var snilt av gutten å holde en spesiell bønn for president Monson. Hun visste at vår himmelske Fader ville høre både den bønnen hun holdt i sitt hjerte og guttens bønn. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

Av eldste
Russell M. Nelson

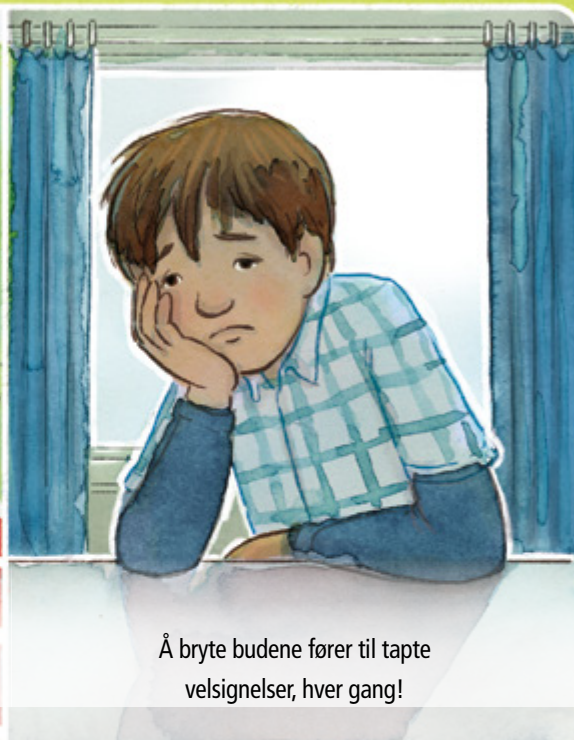
i De tolv apostlers
quorum

*Medlemmene av
De tolv apostlers
quorum er spesielle
vitner om Jesus
Kristus.*

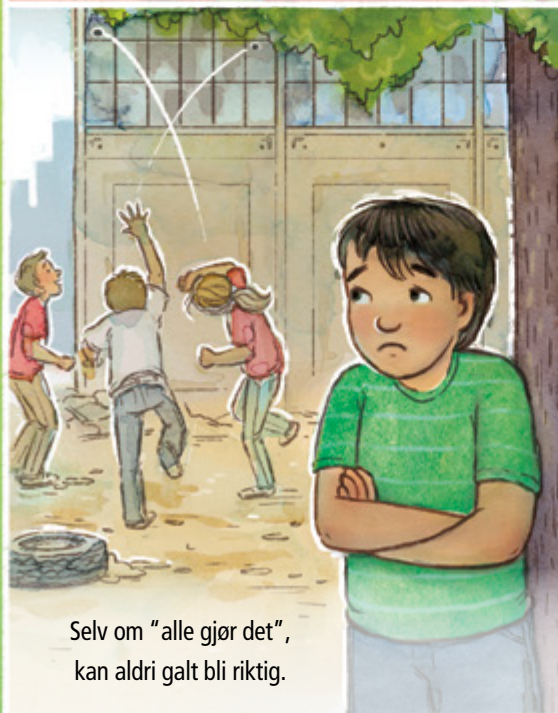
Hvorfor er det så viktig å være **LYDIG?**

“Å holde budene gir
velsignelser, hver gang!

Å bryte budene fører til tapte
velsignelser, hver gang!

Selv om “alle gjør det”,
kan aldri galt bli riktig.

Når du er lydlig mot Gud,
lar du din tro synes.

“Dette er dagen
som Herren
har gjort, la oss
fryde oss og
glede oss på den!”

—Salmene 118:24

Jesus helbreder en spedalsk

Av Erin Sanderson

Tenk på en gang da du var syk. Gjørde noen noe vennlig for å hjelpe deg å føle deg bedre?

I Det nye testamente leser vi om hvordan Jesus viste vennlighet mot dem som var syke. En dag kom en mann med en smertefull hudsykdom kalt spedalskhet til Jesus. Han visste at Jesus hadde makt til å helbrede alle som var syke. Han trodde at Jesus kunne helbrede ham. Jesus rørte ved den spedalske og sa: "Bli ren" (Markus 1:41). Da Jesus hadde talt, ble mannen helbredet.

Vi kan følge i Jesu fotspor ved å være snille og kjærlige mot andre som er syke eller lei seg. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

IDEER TIL SAMTALE I FAMILIEN

Du kan bruke figurene fra Skriftene på side 74 til å fortelle historien fra Markus 1:40-42. Deretter kan dere lese Judas brev 1:22 og planlegge hvordan dere kan gjøre noe som familie for å gjøre en forskjell i andres liv. Kanskje dere kan hjelpe noen i lønndom!

Sang: "Å, la meg høre om Jesus"
(*Barnas sangbok*, 36)

Skriftsteder: Markus 1:40–42

Videoer: Gå til Biblevideos.org for å se "Jesus helbreder en lam mann på sabbaten" og "Jesus helbreder en mann som var født blind."

Å FØLGE I JESU FOTSPOR

Rollespill som familie hvordan dere kan vise kjærlighet til andre i disse situasjonene. Finn på noen av deres egne situasjoner!

En ny familie har flyttet inn i nabolaget.

Noen barn er slemme mot et annet barn på skolen.

En besøkende som ikke kjenner noen i Kirken, kommer til Primær.

Din yngre bror eller søster har ingen til å leke med.

Babyen gråter, og mor prøver å lage middag.

En person i menigheten eller grenen er syk, og kan ikke forlate huset.

LÆR MER: EVANGELIENE

Det nye testamente har fire spesielle bøker kalt evangeliene, som ble skrevet av noen av Jesu disipler. Evangeliene forteller om da Jesus Kristus levde på jorden. Historien om da de spedalske ble helbredet, finnes i tre av evangeliene. Den står i Markus 1:40–42, og også i Matteus 8:2–4 og Lukas 5:12–14.

TIPS OM SKRIFTSTUDIUM: ORDSØK

I Markus 1:41 brukes ordet *medynk*. Noen ganger brukes det store ord i Bibelen som du kanskje ikke forstår. Når du finner et ord du ikke kan, kan du få hjelp i Veiledning til Skriftene! Du kan for eksempel slå opp "Medynk" (under Medlidenhet i den norske utgaven) for å finne ut hva det betyr og finne andre skriftsteder som bruker det. Hvilke andre ord kan du slå opp i historien om da Jesus helbredet den spedalske mannen?

Jesus helbreder syke

Markus 1:40–42; Lukas 4:38–40

Lim denne siden på kartong eller papp. Klipp så ut figurene, og fest dem på tynne pinner eller papirposer. Bruk dem til å rollespille historier fra Det nye testamente.

Du kan skrive ut flere eksemplarer på liahona.lds.org.

Folkemengde

Jesus Kristus

Spedalsk

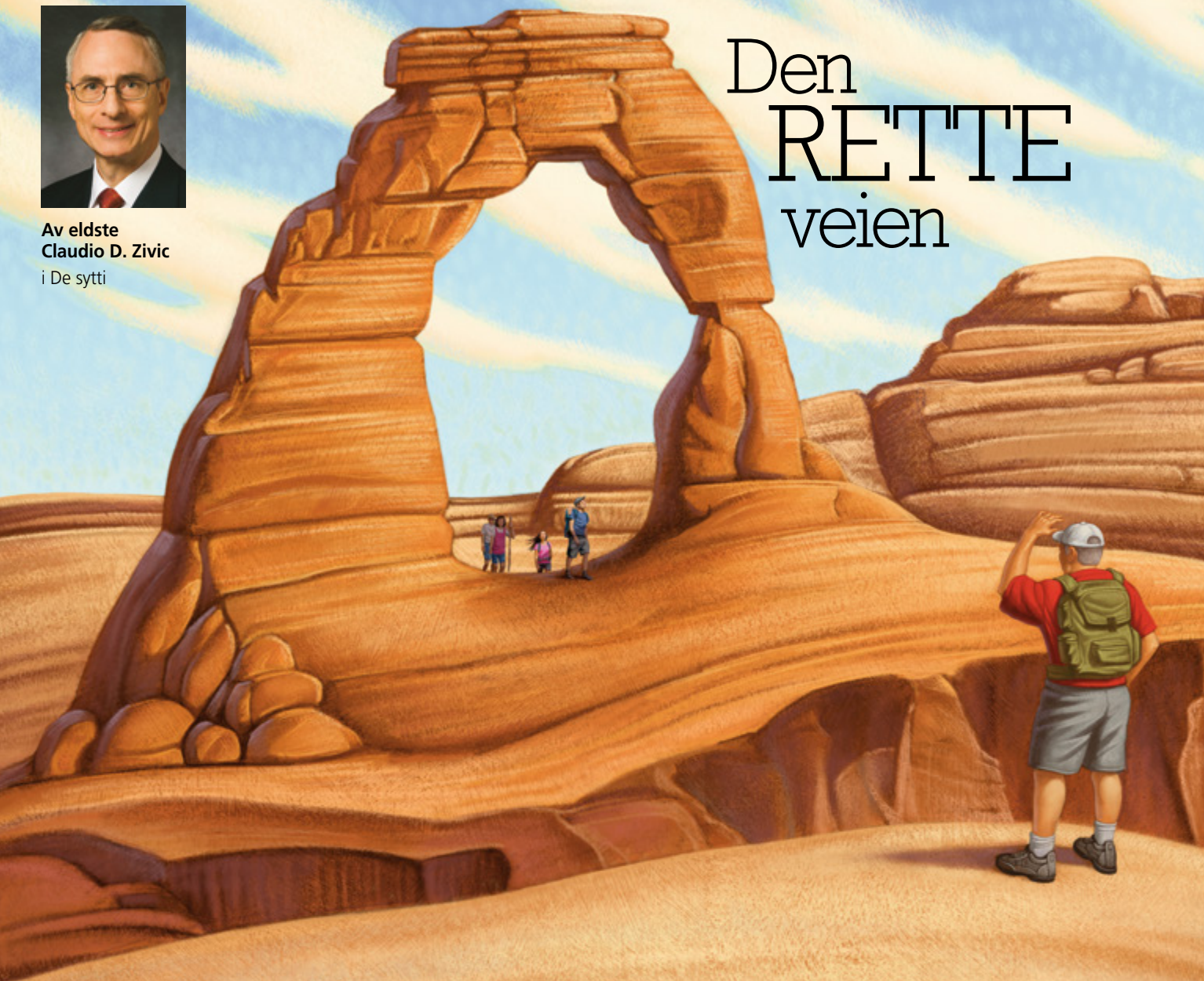

Peters svigermor

Av eldste
Claudio D. Zivic
i De sytti

Den RETTE veien

*“Hør ordene fra den Gud som skapte dere”
(L&P 43:23).*

For mange år siden besøkte min familie og jeg Arches nasjonalpark i Utah. En av de vakreste og mest berømte buegangene i parken heter Delicate Arch, og vi bestemte oss for å gå opp på fjellet for å nå den.

Vi startet entusiastisk, men snart ønsket de andre å hvile. Jeg ønsket å komme dit fortere, så jeg gikk videre alene. Uten å være oppmerksom på stien jeg skulle følge, begynte jeg å følge etter en mann som syntes å vite hvor han skulle.

Stien ble stadig mindre fremkommelig. Jeg var sikker på at familien min ikke kunne ha klart det.

Plutselig så jeg Delicate Arch, men til min overraskelse kunne jeg ikke nå den. Stien jeg hadde fulgt, førte ikke til buen.

Jeg ble frustrert og snudde. Jeg var ivrig etter å møte gruppen min igjen. De fortalte at de hadde fulgt skiltene som viste rett vei, og med forsiktighet og innsats hadde de nådd Delicate Arch. Dessverre hadde jeg tatt feil vei. Gjett om jeg fikk en viktig lærdom!

Ikke mist stien av syne på veien til evig liv sammen med din himmelske Fader. Følg evangeliets prinsipper og budene du lærer, og du vil være på rett vei til å bo hos ham for evig. ■

Fra “La oss ikke ta feil vei,” Liahona, mai 2014, 39-41.

Jeg vet Jesus elsker meg

Av Jane McBride Choate

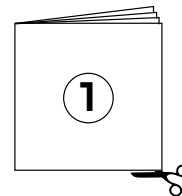
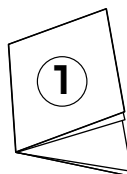
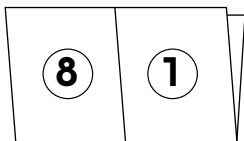
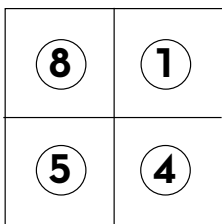
Basert på en sann historie

Laney anstrengte seg virkelig for å være ærbødig i kirken. Men hun var trett og hadde rastløse ben.

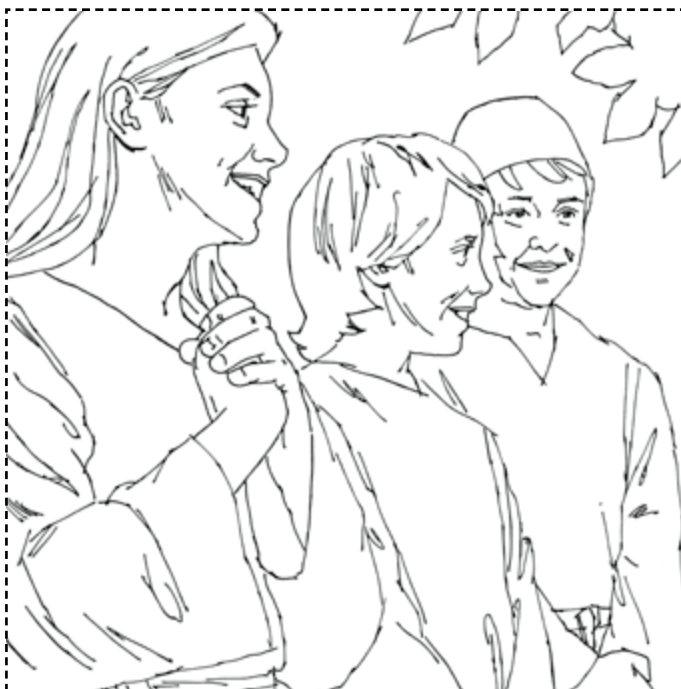

Da nadverden var over, åpnet Laney boken om Jesus. Hun fant bildet av Jesus sammen med de små barna. Det hjalp henne å føle fred og lykke.

Historien fortsetter på side 79.

1-klipp

Min bok om JESUS

8

*Jeg vet Jesus elsker meg
Av Tami Jeppson Creamer og Derena Bell*

1

2-brett

5

*Selv har jeg aldri fått holde hans hånd,
men vet at han lever idag.*

4

4-klipp

*Den omsorg han viste for
barna der, viser han og for meg.*

3-brett

Det var på et nydelig sted langt herfra,
der samlet barn seg om Jesus.

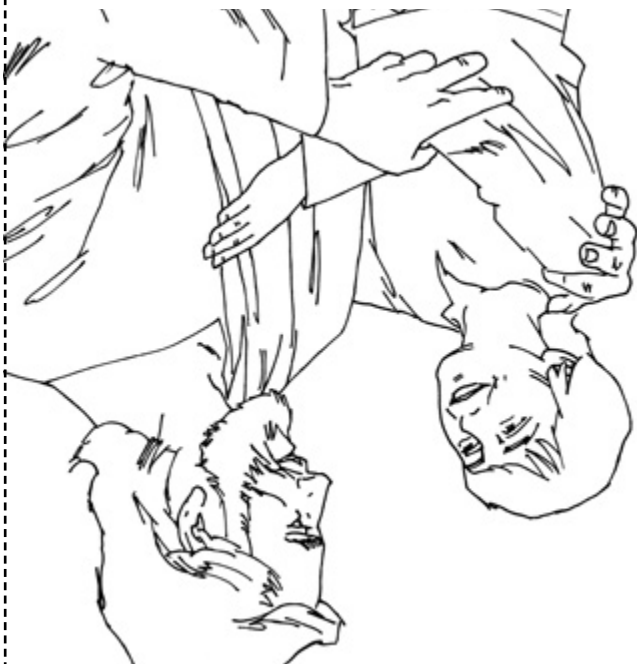
2

Hjertet mitt gir jeg ham.
Jeg vet Jesus elsker meg.

7

Brett

De fikk hans ord og hans kjærlighet stor.
Siden velsignet han dem.

3

Han lever nå. Jeg vil følge ham i tro.

6

Brett

Da nadverdsmøtet var over, spurte Laney mamma: “Hvorfor er det lettere å være ærbødig når jeg ser i boken om Jesus?”

“Jeg tror det er fordi den minner deg på hvor høyt Jesus elsker deg,” sa mamma.

Laney nikket. “Tror du Jesus vet at jeg elsker ham også?” spurte hun.

Mamma ga Laney en klem. “Ja, det er jeg sikker på.” ■

Artikkelforfatteren bor i Colorado, USA.

Denne måneden er det 100 år siden Det første presidentskap oppfordret medlemmene til å ha familiens hjemmeaften. Følgende utdrag er hentet fra Det første presidentskaps brev om familiens hjemmeaften. Det ble publisert i april 1915 og trykt i Improvement Era i juni 1915 (side 733-34). Bruk av store bokstaver og tegnsetting er modernisert.

Kjære brødre og søstre
Vi gir de siste-dagers-hellige det råd at de i større grad etterlever Herrens råd i det 68. kapittel i Lære og pakter:

“Og videre, i den grad foreldre i Sion... har barn, og de ikke lærer dem å forstå læren om omvendelse, tro på Kristus den levende Guds Sønn og om dåp og Den Hellige Ånds gave ved håndspåleggelse når de er åtte år gamle, skal synden være på foreldrenes hoder...

“Og de skal også lære sine barn å be og vandre rett-skaffent for Herren” [se L&P 68:25–28].

Sions barn skulle også mer fullstendig etterleve budet som Herren ga det fordums Israel og gjentok for de siste-dagers-hellige:

“Hedre din far og din mor, så dine dager må bli mange i det landet Herren din Gud gir deg” [2 Mosebok 20:12].

Disse åpenbaringene gjelder med større tyngde for de siste-dagers-hellige, og det kreves av fedre og mødre i denne kirken at disse budene læres og etterleves i deres hjem.

Vi tilråder og ber inntrengende om at man innfører en “hjemmeaften” over hele Kirken, da fedre og mødre kan samle sine jenter og gutter omkring seg i hjemmet og lære dem Herrens ord. På denne måten kan de bedre bli klar over familiens behov og krav og samtidig gjøre seg selv og sine barn grundigere kjent med

100 ÅR MED familiens hjemmeaften

prinsippene i Jesu Kristi evangelium. Denne hjemmeaftenen skulle vies til å be, synge salmer og sanger, lese fra Skriftene, spille instrumentalmusikk og drøfte familiesaker og gi konkrete instruksjoner med hensyn til evangeliet og livets etiske problemer, så vel som barns plikter og forpliktelser overfor foreldre, hjemmet, Kirken,

samfunnet og landet. For de mindre barna kan man ha passende deklamasjon, sanger, historier og leker. Man kan servere lette forfriskninger som for det meste kan lages til hjemme.

Formalitet og stramhet skulle bevisst unngås, og hele familien skulle være med på aktivitetene.

Disse samlingene vil gi anledning til gjensidig fortrolighet mellom foreldre og barn, mellom brødre og søstre, så vel som anledning for foreldre til å advare sine jenter og gutter og gi dem råd. De vil gi jentene og guttene anledning til å hedre far og mor, og til å vise at de verdsetter hjemmets velsignelser så Herrens løfte til dem i bokstavelig forstand kan gå i oppfyllelse og deres liv kan bli lengre og lykkeligere...

Vi vil... oppmuntre de unge til å holde seg hjemme den kvelden, og sette alt inn på å gjøre den lærerik, givende og interessant.

Hvis de hellige følger dette rådet, lover vi at det vil føre til store velsignelser. Kjærligheten i hjemmet og lydigheten

mot foreldrene vil tilta. Det vil utvikle tro i hjertet til Israels ungdom, og de vil få kraft til å bekjempe den onde innflytelsen og fristelsene som omgir dem.

Deres brødre

JOSEPH F. SMITH

ANTHON H. LUND

CHARLES W. PENROSE

Det første presidentskap ■

INNSIKT

Hvordan kan jeg prioritere familiens hjemmeaften?

“Mens dere arbeider for å styrke familien og søker fred, må dere huske... ukentlig familiens hjemmeaften. Vær forsiktige så ikke familiens hjemmeaften bare blir en ettertanke på en travel dag. Bestem dere for at på mandag kveld skal familien være hjemme sammen. La ikke arbeid, idrett, fritidsaktiviteter, lekser eller noe annet bli viktigere enn den tid dere tilbringer sammen hjemme som familie. Organiseringen av kvelden er ikke så viktig som tiden dere tilbringer. Evangeliet skulle undervises både formelt og uformelt. Gjør det meningsfylt for hvert familiemedlem.”

Også i dette nummeret

FOR UNGE VOKSNE

GÅ FREM MED **tro**

Disse fire lærdommene fra Nephis liv kan gi deg selvtillit når du skal ta avgjørelser.

s. 44

FOR UNGDOM

s. 50

PÅ GRUNN AV **JOSEPH**

Hvordan er livet ditt annerledes på grunn av profeten Joseph Smith? Overvei disse seks måtene.

FOR BARN

JEG VET at JESUS er glad i MEG

Lag ditt eget hefte som kan hjelpe deg å være ærbødig i kirken.

s. 76

